

СІЧЕНЬ
1978

Київ

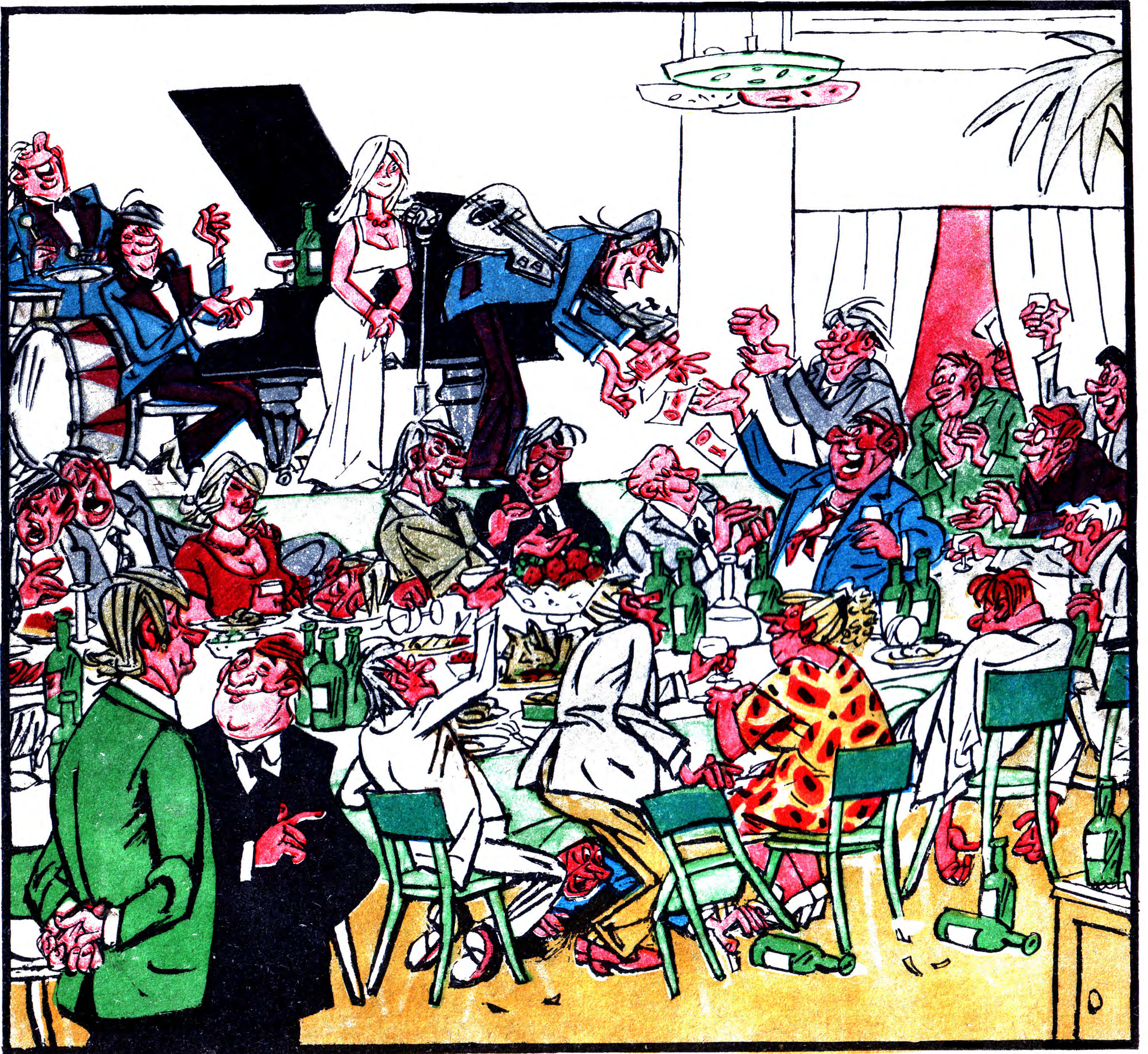
ПЕРШЕ

Виходить з січня 1927 р.

№ 1 (1019)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— З якої це нагоди ваша контора такий бенкет затіяла?
— А з Петра Петровича вчора зняли сувору догану за розтринькування державних коштів.

Донбаські зустрічі

(ДІЙСНІ І УЯВНІ)

Правда те чи ні, тільки ж чув я, нібито останнім часом пробитися на прийом до генерального директора виробничого об'єднання «Первомайськвугілля» Михайла Степановича Хомицького дуже важко. Подейкують, буцімто зачинається Михайло Степанович у своєму кабінеті, подовгу про щось думає, і час від часу з того кабінету доносяться:

— Клята механізація... Та й собівартість... І хтось же їх повідавав?!
А, може, то й неправду кажуть, що до тов. Хомицького важко потрапити на прийом. Бо особисто я до нього потрапив.

ЗУСТРІЧ ПЕРША

Дізнавшись про мету мого візиту, Михайло Степанович одразу й зізнався:

— Що ж, маємо такий гріх. З використанням устаткування у нас, справді, справи кепські. Та, на жаль, особисто я усього охопити й проконтролювати не встигаю. Оперативно стежу лише за крупним устаткуванням...

Мені тут-таки хотілося запитати: «До якої ж категорії — крупного чи дрібного устаткування, — шановний Михайле Степановичу, відносите ви вугледобувний комплекс «Донбас» вартістю понад 360 тисяч карбованців, котрий у підпорядкованому вам шахтоуправлінні «Первомайське» не діє з початку 1977 року, за що шахтоуправлінню зроблено амортизаційних нараховань на суму 72.443 карбованці?»

Та, певне, Михайло Степанович не помітив мого бажання, бо продовжував свій монолог:

— Мене все ж більше турбує те, що за рівнем комплексної механізації вугледобування наше об'єднання йде на останньому місці. У нас він становить лише 19 процентів, тоді як по міністерству в цілому — 53 проценти. Є над чим подумати. І я, чесно кажучи, думаю...

Михайло Степанович зупинився і розвів руками, що означало: «От і все, що я міг сказати. На цьому можна і закінчити нашу бесіду». І ми попрощалися. На мене чекала

ЗУСТРІЧ ДРУГА

— Що привело до нас? — дуже привітно і навіть весело запитав мене головний інженер шахти імені Менжинського Анатолій Петрович Шеболденко. — На вугілля наше начебто ніхто не скаржиться.

— Як у вас на шахті з використанням устаткування?

— Використовуємо, як і всі...

— А бурові верстати? Це правда, що на шахті утворилися запаси бурових верстатів загальною вартістю понад п'ятдесят тисяч карбованців?

— М-да... Маємо такий гріх, — уже дещо спохмурніло проказав Анатолій Петрович. — Але що з ними робити? Не виправдали ці верстати наших сподівань...

Цікаве пояснення почув я і з приводу невикористання доріжки канатної балансовою вартістю понад 11 тисяч карбованців. Виявляється, цій доріжці, призначеній для транспортування в лаву необхідних матеріалів і обладнання, потрібні ідеально рівні виробки. А таких виробок у Донбасі, бачте, не існує.

— Навіщо ж було замовляти таке устаткування?

— Та сподівалися, що якимось протосумою. А, взагалі, хіба це тільки в нас!..

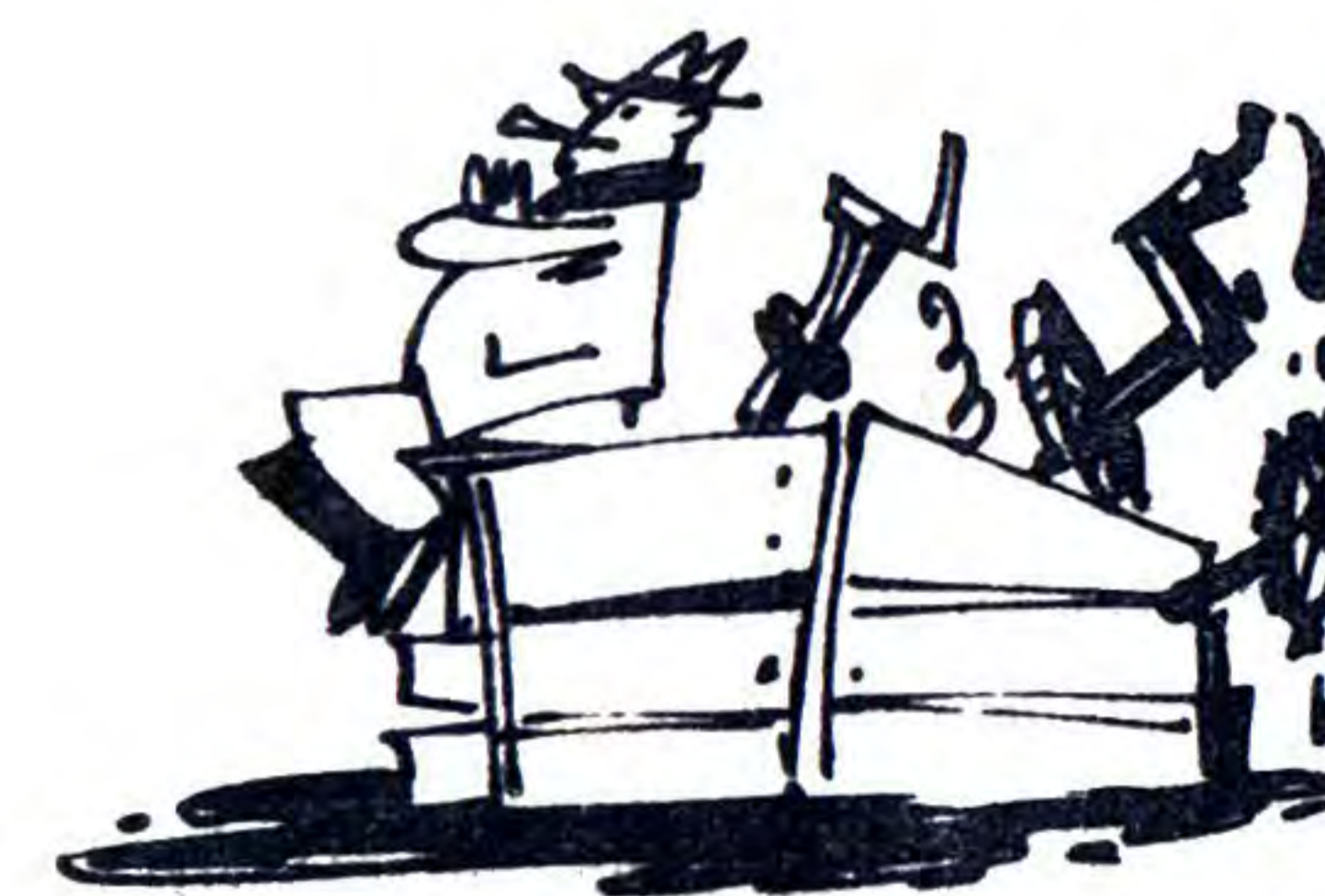
ЩЕ РАЗ ПРО «СПЛЯЧИХ КРАСУНЬ»

Товариш Шеболденко має рацію — не тільки в них. Скажімо, перевіркою, здійсненою Первомайським міським комітетом народного контролю, величезну кількість недіючого устаткування й апаратури виявлено на шахті «Карбоніт» того ж таки виробничого об'єднання.

На Комунарському металургійному заводі тривалий час лежить без діла імпортоване обладнання для будівництва цеху дробу — на суму понад вісім з половиною мільйонів карбованців. Цей же завод ще в 1969 році придбав двомашинний агрегат вартістю 104 тисячі карбованців, котрий виявився зайвим і який до цього часу заводчани не спроможуться реалізувати.

Три роки чекають монтажу три імпортовані технологічні машино-лінії по виробництву скланок на Попелянському склозаводі. А вартість цих ліній не велика, не мала — два мільйони двісті тисяч карбованців.

Називати підприємства, де з легкої руки недбалих господарів дорогоцінне (у прямому значенні слова!) устаткування перетворюється на «сплячих красунь», можна довго-довго.

ЗУСТРІЧ ОСТАННЯ, в якій автор участі не брав

Двері кабінету директора шахти «Чорноморка» виробничого об'єднання «Первомайськвугілля» широко відчинилися, і на порозі з'явився господар — Микола Андрійович Галетко. Гостинним жестом запросив прибулого — уже знайомого нам А. П. Шеболденка.

— З чим завітали?
— Та от перевірка була у нас. Недіючого устаткування чимало виявлено.

— Ясно... Нещодавно перевіряли і мою шахту.

— Ну і як?

— Усе гаразд.

— Отож-то, — зітхнув Анатолій Петрович. — А в мене, та й не тільки в мене... Одне слово, прийшов до вас, Микола Андрійовичу, як кажуть, по досвід. Розкажіть і покажіть, як це вам вдається...

Ну, що ж, залишимо учасників цієї зустрічі на самоті. Бо, якщо бути точним, зустріч ця — уявна.

А жаль. Жаль, що уявна.

В. КИРИЛЕНКО.

Ворошиловград — Київ

ЯЛИНКА

ГУМОРЕСКА

Я купив ялинку. Простояв на базарі три години і таки купив. Це був прекрасний витвір природи. Бо, коли я поспішав додому, за мною тягнувся хвіст громадян. Що вони тільки не пропонували, щоб віддав лісову красуню. Говорили найтепліші слова і запевняли, що я найприємніша людина в місті. Та я чимдуж мчав додому.

Мені почали погрожувати. У темному завулку два пройдовісвіти хотіли виврати ялинку з рук, але я закричав таким голосом, що ті чкурнули геть.

На центральній вулиці перестріли брати, а біля універмагу — сестра, які раніше обминали мене десятою дорогою.

Ні! Мене не проведеш. Я міцно тримав свою ялинку, не випускав її навіть з рук.

Біля будинку, де жив Петро Васильович, який любив поспіятися наді мною, я зупинився і кинув у його вікно сніжку. Він виглянув з дружиною.

— Ха-ха! — засміявся я і затряс над головою ялинкою. Недруг, який теж шукав собі ялинку, довго дивився услід, потім не витримав, закрив обличчя руками і, мабуть, заплакав.

По дорозі додому я розгадав ще кілька провокацій новоявлених «родичів». Дехто з них навіть розщедрився на чарку. На зло всім перехилив одну-другу. Потім ще. А чого б і ні, коли маєш такий скарб у руках.

Нарешті я виврався у знайомий квартал, пронісся сходишками будинку і заскочив у рідну квартиру.

— Жінко! — гукнув ще з дверей. — Співай! Співай, кохана, бо я дістав ялинку.

Дружина люту зиркнула у мій бік.

— Де?

— Ось! — я простягнув свій дорогий скарб і... похолов. В руках у мене вже була звичайнісінька мітла.

Іван КИДРУК.

М. Володимирець
Ровенської області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Все додому тягнеш?
— Та що ви! Це вже тесть просив.

**Телеграфне
агентство
ПЕРЦЯ**

КУРІННЮ — БІЯ!

ТРОСТЯНЕЦЬ СУМСЬКОЇ області. (Кор. ТАП). Активно включилися у боротьбу з курінням продавці продовольчого магазину, який знаходиться біля автовокзалу. Вони хоча продають у навантажених до ходових товарів куриво, але зовсім зіпсоване. «Тільки таким робом, — пояснили продавці кореспондентові ТАП, — ми зможемо назавжди викликати у покупців відразу до тютюну. Бо навіть запеклі курці не наважуються палити наше куриво».

ВІЧНІ КОНСЕРВИ

ВІННИЦЯ. (Кор. ТАП) Винницьке виробниче об'єднання м'ясної промисловості налагодило випуск вічних консервів. «Технологія виробництва, — поділився досвідом з кореспондентом ТАП представник заводу, — нічим не відрізняється від звичайного консервування. Берете, наприклад, «Українську кров'янку». На етикетці, як і раніше, пишете: «Строк зберігання один рік», але дати випуску не ставите. Отже, купуючи подібні консерви, покупець завжди перекоаний, що вони не зіпсовані».

перес-иа.

перес-иа.

У ДРУЖБІ — СИЛА

Міцна творча дружба єднає Миколу Васильовича Лавренюка, голову колгоспу ім. Леніна села Осична Іллінецького району Вінницької області, з Василем Дем'яновичем Високом — головою Оратівського сільськогосподарського товариства. Буває часто — зустрінуть вони, не обов'язково навіть за накрытим столом. І розмовляють, діляться досвідом, а заодно й радіощами та горем.

Наприклад, Василь Дем'янович скаржиться Миколі Васильовичу на поганій настрій, бо місяць кінчається, а план товарообігу не виконується — не вистає до плану якихось там десять тисяч карбованців. Микола Васильович не може, як друг, не послівчувати Василеві Дем'яновичу. І пропонує йому, щоб підняти настрій, узяти в борг оті десять тисяч. Звичайно, не з власної кишені пропонує взяти, а з колгоспної каси.

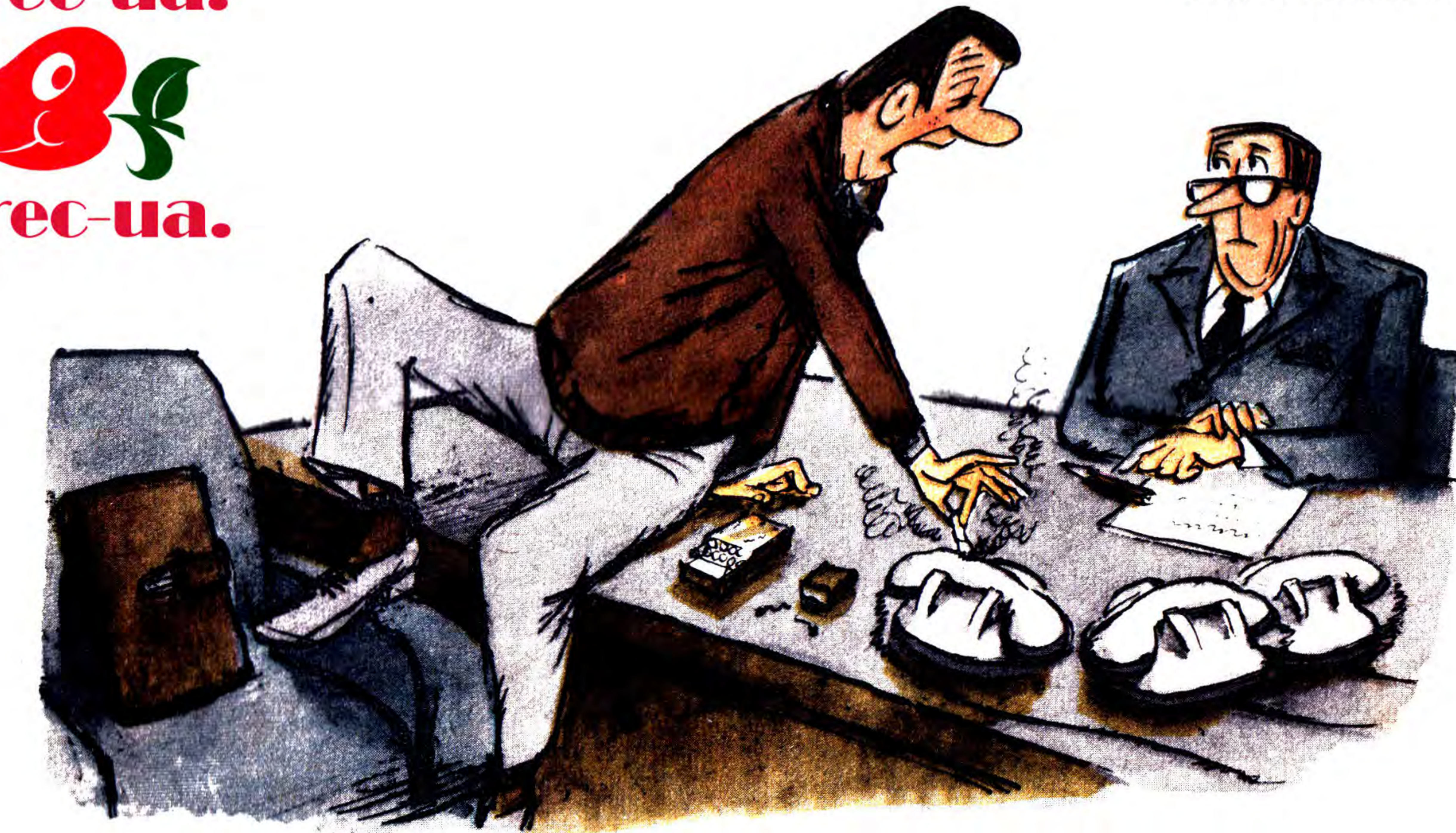
Василь Дем'янович із вдячністю приймає пропозицію Миколи Васильовича і гроші бере. Вони потрапляють до каси споживчого товариства і вигляді виручки за продані товари, а план товарообігу автоматично виконується на сто процентів!

Звичайно, коли вже у наступному місяці магазин товариства наторгує оті десять тисяч, вони повертаються назад до колгоспної каси.

Що не кажіть, а в дружбі таки велика сила.

Т. ПІДКОВА.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Мене ваш попередник, товаришу директор, не дуже шанував, бо я не вмію перед начальством спину гнути.

ЗАМІТКИ З ПРИМІТКАМИ

- Мене так радо зустріли, що не знали, де посадити...
Примітка: от і простояв цілу годину!
- Тимку, чим займається твій батько?
— Нічим, бо він на роботі.
Примітка: діти все знають.
- Чому ваш Дмитро кинув школу?
— Бо вже не вміщається за партою.
Примітка: от вам і акселерація!
- Він кожному віддавав частку свого серця...
Примітка: і став безсердечним.
- Вийшов з води сухим...
Примітка: але забризкав інших.
- Микола, ховай пляшку, бо дружина ось-ось надійде!..
Примітка: жінка — велика сила.

М. Луцьк.
Микола КАРТАВЦЕВ.

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Мамо, а чого це тьотя морозиво їсть, коли співає?

Мал. В. МИЛЕЙКА

— Алло, Держстрах? Я хотів би застрахувати своє життя!..

ХОЧ ЯКАСЬ ПЕРСПЕКТИВА...

СЦЕНКА

Дійові особи:
БАТЬКО Й МАТИ — ще не старі, років за сорок їм.
МАРІЯ — їхня дочка.
ПЕТРО — Маріїн наречений.
СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ.

Дія відбувається в м. Переяславі-Хмельницькому на Київщині.

БАТЬКО. Марії немає, то давайте поговоримо про її дальшу долю.

МАТИ. Що ж, нехай рік погуляє і знову спробує вступати кудись.

БАТЬКО. Досить! Їй не хотілося подавати документи в педагогічне училище, а ти наполягла, от і провалилася дівчина. Піде працювати...

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. Марія — дівчина роботяща, любить працювати...

МАТИ. А може, хай іще спробує куди вступити: ну, скажімо, до університету...

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. Ні, Власівно, не вигорить у Марії з університетом. У неї ж в атестаті самі трійки.

БАТЬКО. Отож я й кажу, давайте подумаєм, куди її тут, у місті, на роботу влаштувати. Підприємств у Переяславі-Хмельницькому чимало...

МАТИ. Ну, гаразд. Але — якщо вже влаштувати, то — з перспективою.

БАТЬКО. І я ж кажу про перспективу, бо Марія — на виданні дівка.

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. Ходить до неї Петро. Шофер першого класу. Скоро, між іншим, у загс поведе її.

МАТИ (сплескує руками). О боже, а я й не знала!..

БАТЬКО. І я не знав, але це суті не міняє. Отже, констатуємо: одружаться, а там, гляди, й діти підуть. От і давайте подумаємо, куди Марії йти працювати, щоб на підприємстві був дитячий садок, щоб ми з тобою, жінко, не кидали роботи й з онуками не няньчилися.

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. М-да... З дитсадками у нашому місті сутужно. Ті, що є, переповнені, уже санстанція на сполох біла — кілька актів склала... А крім того, близько тисячі матерів ждуть — не діждуться, як би влаштувати дитину. І матері, до речі, робітниці, не домогосподарки.

МАТИ. Я чула, що фабрика художніх виробів імені Богдана Хмельницького має будувати дитячий садок, от нехай Марія й їде туди працювати.

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. Це ти, Власівно, мабуть, чула про план будівництва дошкільних закладів. Справді, є такий план, у голови міськвиконкому Петра Олександровича Фесенка він лежить. Там написано, що в 1977—78 роках фабрика, на паях із побутокмбінатом і пересувною мехколоною № 166, має спорудити дитячий комбінат на сто шістьдесят місць. Але то все — туфта, пуста обіцянка керівників згаданих підприємств — Світлани Іванівни Міненко, Арона Юзвиковича Фальковського та Юрія Олександровича Біленка.

МАТИ. То, може, їм не потрібні дитячі садки?

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. Не потрібні? Матерям-робітницям уже набридло казати про це своїм керівникам, і вони штурмують міський відділ народної освіти. Там, між іншим, записані на чергу в садки: із фабрики художніх виробів — двадцять дітей, з побутокмбінату — тридцять і з ПМК № 166 — тридцять п'ять дитлахів. І це ж тільки ті, кому вдалося стати на чергу...

БАТЬКО. У нашому місті є й інші підприємства: міжколгоспбуд, швейна фабрика — туди може Марія піти.

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. Міжколгоспбуд та швейна фабрика теж, до речі, зазначені в тому плані. І теж мають чимало дітей — в кілька разів більше, ніж фабрика художніх виробів, побутокмбінат і ПМК. Але голова міжколгоспбуду товариш Кошелєв ні кує, ні меле про садок, а директор швейної фабрики Іван Сергійович Головка хоче «кувати й молоти», так вищі інстанції не да-

ють. На фабриці дві з гаком тисячі жінок-робітниць, половина з них — комсомольського віку, в недалекому майбутньому стануть матерями. Свого дитячого садка немає й не передбачається. І тут навіть не в грошах справа, а в ліміті. Хоч ти плач, хоч ти скаж, не дають того ліміту начальник главку «Укрпромспецодяг» В. М. Коваль і Міністерство легкої промисловості УРСР. І чимало матерів полишають роботу. Тільки минулого року саме через це із фабрики звільнилося близько п'яти десятків висококваліфікованих швей. То ви хочете, щоб і на вашу Марію таке чекало?

БАТЬКО й МАТИ (в один голос). Не хочемо! **СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ.** От хіба що в райспоживспілку Марії піти, там якраз будують дитячий садок на сто сорок місць...

БАТЬКО й МАТИ (разом). Згодні, в райспоживспілку!

Скоро збудують той садок?

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. Тільки — будують на околиці, за сирзаводом. А туди керівники міста не запланували прокласти дорогу, і там під час негоди — такі калюжі та баюри, що жах! Як по такому болоті підвозитимуть у дитсадок продукти, як батьки водитимуть малят? Хіба що вертоліт замовлятимуть?

БАТЬКО й МАТИ. Треба, то й замовимо. Скоро збудують той садок?

СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ. А оцього вже навіть і я не знаю... Споруджує його будівельне

управління облспоживспілки. Керує управлінням Віктор Йосипович Мойсук. Не скажу, як на інших об'єктах, а на цьому слабенько керує, бо ж будують садок дуже повільно. Замість сорока робітників працюють п'ятнадцять-двадцять. Не вистачає штукатурів, нікому виконувати облицювальні роботи. Дах розкритий, бо на горіщі стоїть допотопний кран «Піонер», а шахтового підйомника управління не дає. Коли закінчать той дитсадок — один лише бог знає та товариш Мойсук...

БАТЬКО й МАТИ (разом). Все одно ми згодні. Тут хоч якась перспектива є...

Входять Марія й Петро.

МАРІЯ (підштовхує хлопця). Кажі, Петю, чого мовчиш?..

ПЕТРО (несміливо, мнучи в руках кашкета). Так от, значить, хочу вам, дядьку Василю й тітко Палажко, сказати... що я і Марія... думаємо...

Батько й мати, ще й не дослухавши, біжать до дверей.

МАРІЯ (услід їм). Мамо! Тато! Що ж ви робите? Хоч дослухайте Петра! Він хоче вам сказати...

БАТЬКО й МАТИ. Потім, потім дослухаємо! Треба не запізнитися!..

МАРІЯ й ПЕТРО. Куди не запізнитися?! **СУСІД, ЯКИЙ УСЕ ЗНАЄ.** До райспоживспілки. Рвонули займати чергу в дитячий садок. Для вашого, між іншим, блага. Ясно?..

Німа сцена.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
 спец. кор. Перця

Київська область.

ГУМОРЕСКА

Обдурив він мене, молоду й ще малодосвідчену дівчину, обдурив! А яких чуваків я через нього втратила! Усіх відшила заради того типа, заради того волоцюги, джигуна, шалапу-та, хіпішника замурзаного.

На що, спитаєте, він мене взяв? На куртку. Куртка, правду кажучи, була шикарна. Суцільна тобі синтетика, гудзики, як тарілки, хутром собачим обшита, ще й вилоги із крокодилячої шкіри. Аж жижки в мене затрусилися, коли побачила! Ну, думаю, чого тобі кращого шукати, дівно! Де ти ще таке диво знайдеш?! Із крокодилячими вилогами! Та подружки твої від задрості зубами скреготатимуть...

А він стоїть, клятий, ласо на мене дивиться. Потім, не поспішаючи, починає гудзики розстібати, спокійно так куртку знімає й... тиць мені під носа своє синтетично-собаче чудо.

У мене, вірите, в очах потьмарилося. Під коміром куртки, зсередини, виявляється, ще й етикетку пришито. А на тій етикетці — пальма, дівка в самих бікінях і, на додачу, великими літерами не по-нашому написано: «Маде ін...» Назву країни я вчитати не змогла. Та яке це має значення?!

Етикетка мене й доконала. Всі мої численні знайомі чоловічої статі із голови повискакували. Навіть для годиться не пручалася.

Ну, от, пішов у нас цей... як його... медовий тиждень. Чи місяць? Я курткою тішуся, як вже тільки мені хочеться. Живу, одним словом, повнокровним сімейним життям.

І перед знайомими є чим похвалитися. Кожні гостини з огляду куртки починалися й закінчувалися.

Знайомі мені очі й відкрили. Знаєте, різні люди бувають. Одне дивиться, і йому того глядіння досить. Інше — тягнеться помацати. Не дозволяла я їм торкатися куртки, та хіба вбережеш. От Жанка Сиволобиха чи зумисно, чи випадково, смикнула якось за етикетку, відірвала краєчок.

Я вже ту Жанку вибатькувала, з хати витурила й просила до нас більше не потикатися. А потім узялася за голку, щоб усе полагодити як слід. Аж дивлюся — під яскравим клаптем ще щось підшито. Цікаво, думаю, що б воно могло бути? Обережно відгорнула етикетку з пальмою й дівкою в бікінях, і... очі в мене рогом стали. Заплющила їх, посиділа хвилю, сподіваючись, що та мара зникне...

Не зникла. Під пальмою, під дівкою в бікінях, за отим чортовим «маде» відкрився інший напис, відкрилися чорні, мов мурашки літери, які прямо й неспростовно повідомляли, що куртку цю зроблено на Недурдинівській швейній фабриці, артикул — номер такий-то, розмір сорок восьмий, зріст — третій, ціна першого сорту — сімдесят три карбованці шістнадцять копійок.

Недурдинівська швейна фабрика! На таке ошуканство я не сподівалася! Наче мені хтось у душу плюнув. На всі дівочі ідеали і мрії.

— Ти знав? — спитала я того негідника.

Він стоїть, щось про кохання белькоче.

— І ти думаєш, що цей серійний витвір якоїсь Недурдинівської шаранги вартий мого кохання?! Забирайся звідси під три чорти разом із своїм задрипаним лейбином! Мені в коханні сурогати не потрібні.

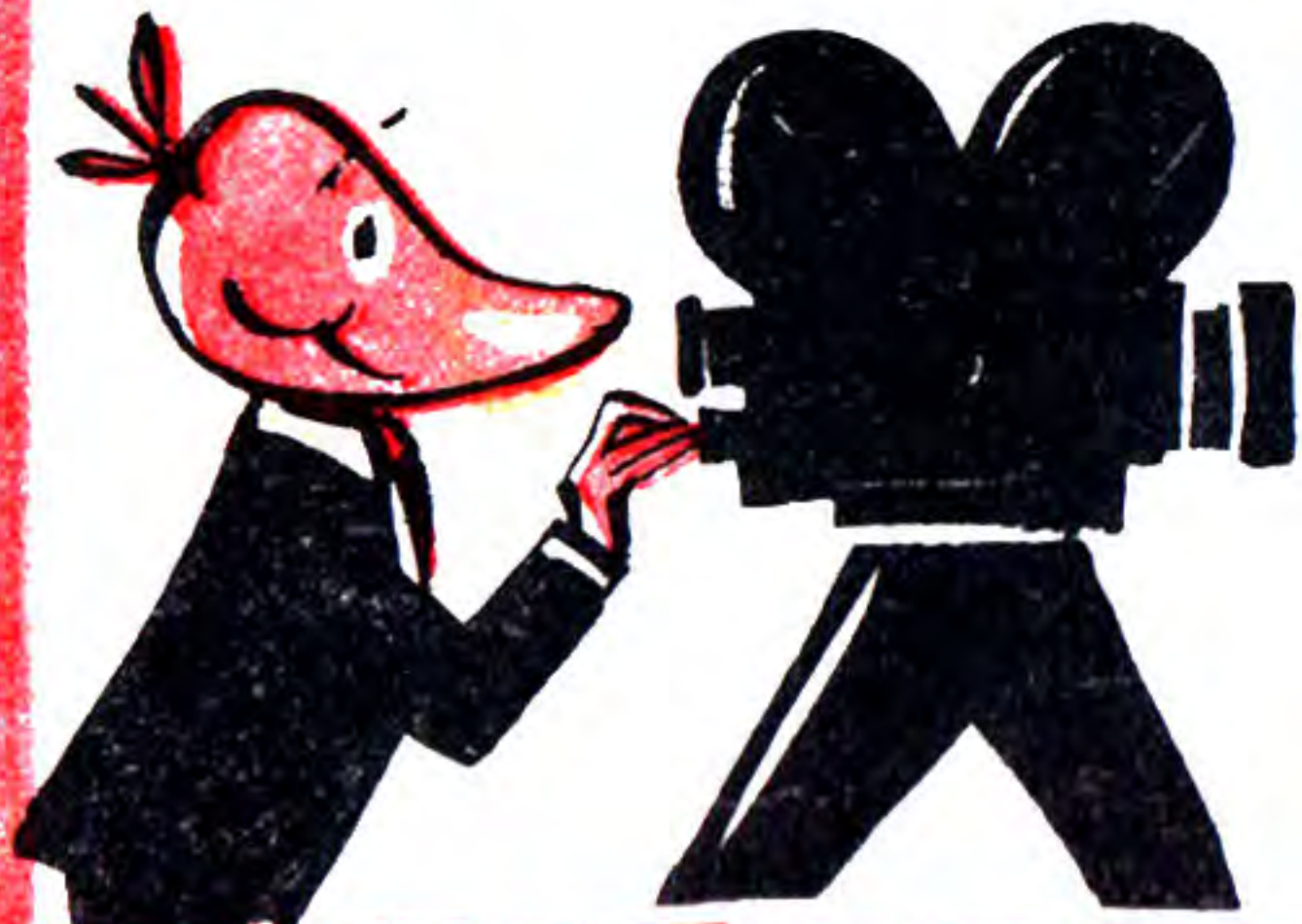
На тому й розійшлися.

А на Недурдинівську фабрику я написала скаргу. Щоб вона, значить, відшкодувала мої моральні і навіть деякі матеріальні втрати. І щоб припинили випуск продукції, яка може ввести в оману молодих і ще малодосвідчених дівчат.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

КІНО
театр

ПЕРЦЯ

«ЧУРО»

«УПУСТУЄСЬ»

«ТОК-ТОК ПРЯДКІВ»

РЯТУЙТЕ!

«ДО МЕНЕ, МУХТАР!»

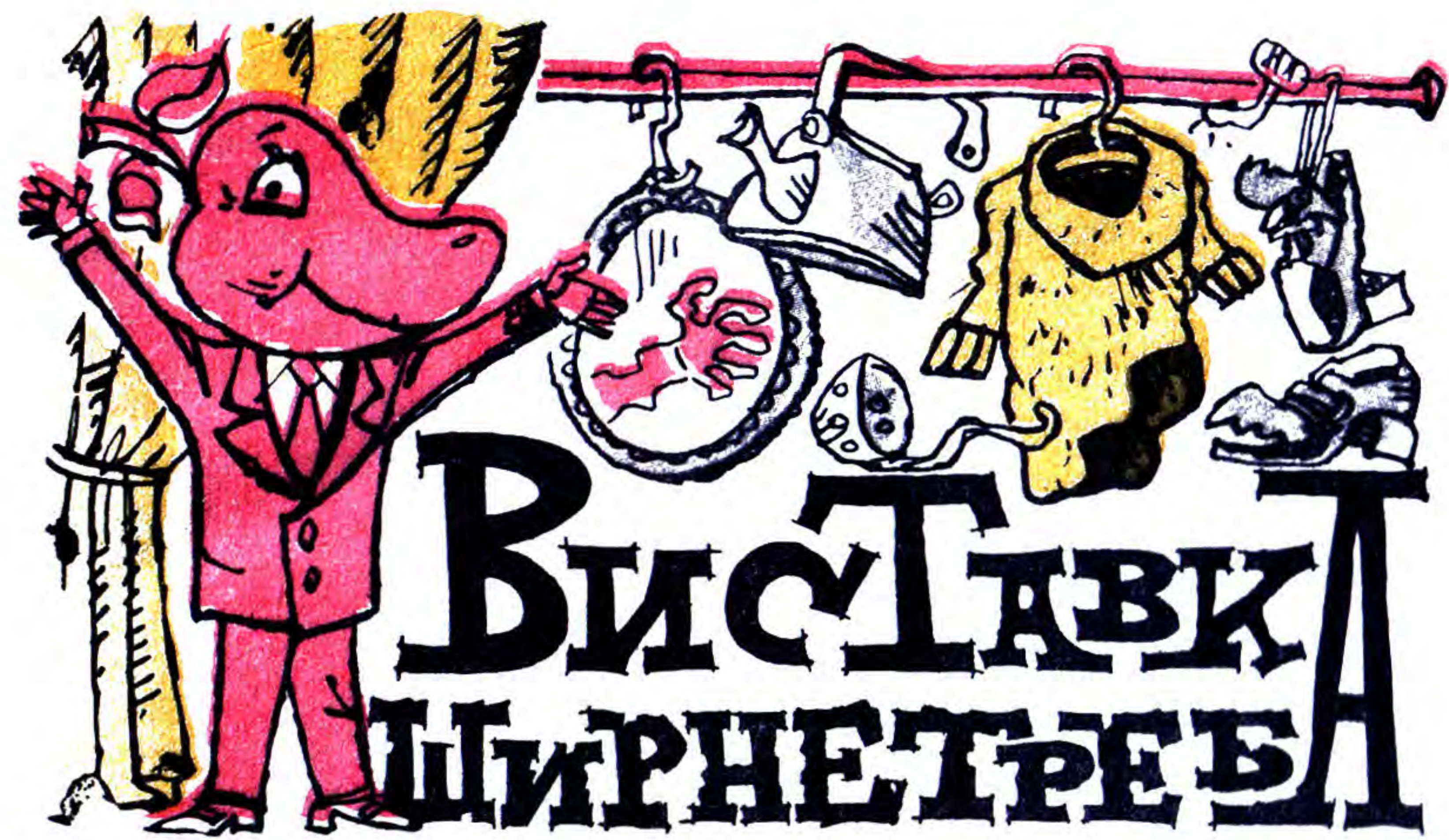
«ЛЮДИНА НА СВОЄМУ МІСЦІ»

«Найкраща людина, яку я знаю»

«Великі панки»

ДИВОВИЖНЕ — ПОРУЧ

Незвичайний випадок трапився у квартирі мешканця міста Василькова. З яєць, які він придбав у найближчому промазі, раптом вилупилися курчата.

— Це для мене було такою несподіванкою, — пояснив схиляюваний господар. — Хотів собі вранці приготувати яєчно, відчиняю дверцята, а вони, курчата жовтенькі, на мене дивляться... Ніколи не думав, що холодильник «Кристал-3» править за інкубатор... 95 подібних екземплярів виробництва Васильківського заводу холодильників експонуються на нашій виставці. Таких незвичайних властивостей холодильники набули завдяки виключно поганій герметизації.

ОСТАННІЙ ШАНС

На боротьбу з цією огидною звичкою людства — курінням піднялися не тільки медики й громадськість. Будь-що продовжити життя курця, зробити з нього здорового, життєрадісного, веселого громадянина вирішили також і працівники Харківської тютюнової фабрики. Вони випустили майже 8 мільйонів таких цигарок, що їх культурному курцеві і в руки взяти гідко: на них плями від фарби, кризь папір вилазять шматки соломи, тютюн висипається. Якщо й після цього курець не позбудеться своєї жадливої звички, йому вже ніщо не допоможе.

ПІДСЛУХАНІ ДІАЛОГИ

Учителька: Ваша дочка не вміє навіть рівної лінії провести. А ви хочете, щоб я їй трійку поставила!

Мати: А чом би й ні? Подивіться на її платтячко, тільки вчора куплене. Шви криві. Рукави пришиті криво. Віточки нерівні. Оборки теж криві... Шили це плаття на Горлівській швейній фабриці. Майже дві тисячі таких кривих виробів у торгівлю надіслали. І нічого! Ніхто не ставить «одиниці» працівникам того підприємства за те, що вони не вміють провести рівну лінію.

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

ТЕЛЕВІНЕГРЕТ

«Шановний виставком! Чи не міг би ти пояснити, що це коїться останнім часом з телепередачами? От, скажімо, сьогодні. Увімкнув я новенький, щойно з магазину, телевизор «Крим-218», сів у крісло. Симпатична диктор оголошує, що зараз самодіяльний хор виконає пісню «По садочку ходжу». Не встиг хор проспівати перший куплет пісні, як триумфуючий голос повідомляє, що шайба — у воротах! Зрештою, думаю, кохей — це теж нічого. Тільки б розібратися — хто з ким грає. Лише подумав, як дуже серйозний чоловік раптом пояснив мені з екрану, що «перетворення матриці лінійного перетворення» має не менш важливе значення, ніж «перетворення координат вектора при переході до нового базису». Не встиг я перетравити почуте, як соліст хору поскаржився басом, що: «Не можу дівчину додому привести»... Якийсь телевінегрет — та й годі!»

Телеглядач М. НЕПРИКАЯНИЙ.

Шановний тов. НЕПРИКАЯНИЙ! Можемо Вас заспокоїти. З телепередачами нічого не коїться. Це щось коїться з вашим телевизором. У ньому, як і в тих 60-ти, що знаходяться на нашій виставці, oprich інших недоліків, ще й погано працює ручка перемикача каналів. Вона, як пишуть в актах експерти по якості, «не має фіксації» і тому самостійно переключає програми.

ПОРАДИ ФАХІВЦЯ

Стенограма виступу експерта-універсала перед відвідувачами нашої виставки

Якщо ви придбаєте машинку для закрутки скляних банок, яка не закручує, а замість того ріже металеві кришки (автор — дослідно-експериментальний завод Київського міськмісцевпрому), то не викидайте її як непотріб. Використайте цю штуковину за іншим призначенням: наприклад, нею можна забивати цвяхи або ж колоти горіхи.

Так само не викидайте на смітник виробів Чернігівського заводу металевих виробів. Придивіться до них уважніше: кожен цвях виготовлений з такою бракоробською винахідливістю, що схожий на оригінальний сувенір. Саме як сувенір можна дарувати їх своїм знайомим.

Не сумуйте, якщо станете володарем призначеного для додаткового обігрівання жител електрорадіатора із з'єднаними індикатором і терморегулятором мелітопольського заводу «Побутмаш». Здайте його у «Вторчормет». За одним рипом можна віднести також м'ясорубку Кіровоградського дослідно-експериментального заводу «Більшовик», дверний замок Харківського верстатобудівного заводу імені Косіора і алюмінієвий чайник Київського заводу металогалантереї й таким чином хоч в якійсь мірі компенсувати матеріальні збитки.

МАГАЗИН

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

ПРИЙОМ МЕТАЛОБРУКТУ

з якої випадає ручка і обсипається щетина. 4500 таких щіток, які недавно випустила фабрика, згодяться для того, щоб вимітати із щілин і закутків квартири пилюку.

Не переживайте, якщо купите фуфайку Бердянської трикотажної фабрики з різної довжини рукавами і пропусками швів. Повісьте її на городі відганяти горобців. Радимо ще прилаштувати на тому ж городі джемпер Донецької трикотажної фабрики спортивників і шапку Чигиринської хуторної фабрики.

Не засмучуйтеся, якщо станете володарем поцяткованої дірками і брудними плямами скатертинки Андріївського промкомбінату (Харківська область). Можна використати її як ганчірку для миття підлоги.

Оптимістично посміхніться, якщо придбаєте гаманець з багатьма механічними пошкодженнями і викривленими швами Херсонського шкірзаводу. Тіште себе тим, що для гаманця головне вміст, а не зовнішній вигляд.

Як бачимо, усяку браковану річ можна при бажанні використати. Треба лише трохи кмітливості.

Виступ стенографував М. ПАЛЬЧИК.

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

ДАЮЩ НОВЕ ЖИТТЯ!

Психологічний практикум

Старшина Пильненький, уважно вислухавши потерпілого, задумливо барабанив пальцями по теці з написом «Справа № 101».

— Отже, кажете, грабіжник шкутильгав? — нарешті спитав він.

— Шкутильгав. Це єдине, що я запам'ятав з його особливих прикмет, — сказав потерпілий.

— Це вже щось, — посміхнувся старшина. — Зрештою, не так багато чоловіків у нашому місті мають подібну особливість. Ми знайдемо злодія, — впевнено сказав він потерпілому...

Коли Пильненький вийшов з кабінету, то побачив чоловіка, який шкутильгав коридором. Усередині в нього все напружилось: неже грабіжник сам іде до рук правосуддя! Та придивившись, він пізнав у тому, що шкутильгав, начальника слідчого відділу.

На сходах Пильненького обігнав чоловік у капелюсі, який дуже помітно припадав на ліву ногу. «А раптом?» — ворухнулася у старшини підозра.

Коли він порівнявся з чоловіком у капелюсі, той привітно посміхнувся. Це був завідуючий їхньою канцелярією — людина поза підозрою.

Та увагу Пильненького вже привернули двоє типів, які сунули назустріч, явно шкутильгаючи. Обдивившись навколо, Пильненький помітив, що кожний другий з перехожих чоловіків — шкутильгає.

«Неймовірно, — подумав старшина. — Невже стільки людей мають подібну ваду!» Ця думка довго не давала заснути Пильненькому.

«Викличу завтра потерпілого, хай пригадає якусь іншу особливу прикмету злодія», — твердо вирішив він.

«Неймовірно, — подумав старшина. — Невже стільки людей мають подібну ваду!» Ця думка довго не давала заснути Пильненькому.

Помітивши здивування у погляді Пильненького, потерпілий пояснив:

— Це я вчора туфлі купив виробництва Львівського об'єднання «Прогрес». А в них різної висоти каблучки. Хотів обміняти, та продавці кажуть — уся партія така. Усі кілька тисяч пар.

ПОЗДОРОВЛЕННЯ

Дозвольте через вашу виставку поздоровити з успіхом Київський маргариновий завод. Щойно дізналися, що він виробив 93 тонни такого маргарину, який за тугоплавістю може конкурувати навіть з нашою продукцією. Вітаємо, заздriamo, збираємось в гості по досвід.

СТАЛЕВАРИ.

— Ви ж брали зобов'язання, обіцяли, що продукція буде відмінної якості!
— От дивак! Не могли ж ми обіцяти, що будемо давати брак.

ЛИСИЦЯ ТА ІНДИК

Байка

Лисиця обережно увійшла до кабінету й чемно вклонилася тіні Індика... Сам Індик сидів за столом, а промінь сонця, що падав з вікна, відбивав його тін на стіні.

— Нічим не можу порадувати, — дивуючись Лисичиному поклонові, сказав Індик. — Навідайтесь десь... гм-м... ну, через півроку. Немає у нас вільного місця...

Лисиця вклонилася тіні Індика й позадкувала до дверей. Її повернули вже з вулиці.

Вона ввійшла й ще нижче вклонилася стіні, на якій відбилася тін Індика.

— От що, шановна, — ласкаво дивлячись на схилену голову Лисичи, проворкотів Індик, — ваша тактовність і чемність, ваша висока культура поведінки змусили нас переглянути... гм-м... свої позиції. У нас, виявляється, є вільне місце...

Лисиця схилилася у поклони і мало не поцілувала тін на стіні.

Індик дивився на неї з-за столу. Він був такий самовдоволений, такий гордий, що не помітив, як з-під опущених вій Лисичи хитро зблибли очі, і не почув, як вона, у передчутті поживи, заклацала зубами.

С. МАНІН.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Дуже люблю слухати мисливські оповідки.

Євген Кравченко

ЄВГЕН КРАВЧЕНКО
(1907—1972 рр.)

Зараз би Євгенові Сергійовичу Кравченку виповнилося сімдесят...

Літератор міцного таланту й широкого творчого діапазону, автор понад чотирьох десятків книг, він, крім гуморесок, писав ще п'єси й повісті, оповідання й публіцистичні статті та театрознавчі рецензії.

А ще Євген Сергійович завжди вважався нашим перчанином, бо чимало його гуморесок вперше побачили світ на сторінках «Перця». Щирі й людяні, веселі й дотепні, з невідомим народним гумором, вони користувалися неабияким успіхом серед читачів, постійно входили і входять до репертуару самодіяльних артистів-декламаторів та професійних митців.

Одну з популярних гуморесок нашого видатного одноперчанина ми й пропонуємо шановним читачам.

ко було сидіти, причепили старе відро й поїхали.

Правда, батько взяв з собою ще й бубона. Він чоловік був розсудливий. Каже:

— Наїмося, нап'ємся в родичів. Погупаю в бубон при нагоді. Саме ж люди гуляють. І, гляди, якась копійчина перепаде.

Ідемо помаленьку. Навмисне не поспішаємо, щоб у село в'їхати поночі. Це щоб люди не сміялися з нашого візду. Почало смеркати. Пішов невеликий сніжок. Батько й каже мені:

— На, Іване, віжки, а я трохи постукаю в бубон. Чи не забув грати? Вже півроку не тримав його в руках.

Узяв я віжки. Батько — бубон. І як ударив зненацька! Наша Ряба — стриб! А батько з бубоном — мельк догори ногами!

Я за віжки — шарп, шарп. Еге, Рябій ніби хто мотав вставив... Підняла хвоста ломакою. Хропе, мов сатана. І несе мене, як змія, через межі, борозни, канави! Тільки відро тарбанить!

Раптом — гець... дзінь... бах! Аж у очах завіталося. Підводжуся. Розплющую очі. Ряба стоїть, опустивши хвоста, і боками вводить. А праве колесо лежить у глибокій борозні.

Почав я лагодити воза, не чекаючи батька. Бо він завжди говорив: «Коли віз ламається, людина розуму набирається. А коли коняка пристає, в людини розуму не стає».

Надів я колесо. Вирівняв сплющене відро. Чую: десь на горі, в темряві, гукає бубон. Значить, тато живий. Сигнали мені подає. ...Одним словом, доїхали ми благополучно. Переночували в дядька Дем'яна ще краще. А вранці запросили нас до столу.

Заходимо до другої половини. На столах повно. І за столами повно: дядьки, тітки, свати, брати... Товсті й тонкі. Високі й низенькі. Лісі й чубаті. Тут же дядько Кузьма, що на скрипку грає. Маленький, худенький. І говорить якось так, ніби йому хусткою рота зав'язали.

А на самому чільному місці — дядько Ананій. Здоровий, обличчя червоне, ніби начищене. І чорний чуб оливою намазаний. Батько дуже не любив його. За те, що багач, наслішник і задавака.

Дядько Дем'ян підвісяв. Поздоровив усіх із святом. Перехрестився і запросив приступити до діла.

Випили по чарці, по другій, по третій. Почалися розмови про погоду, про коней, про ціни. Якось із жінок зазела пісню:

— І пийть будем, і гулять будем.

А смерть прийде, помирять будем... І затягла вся дружна компанія. Загудів навіть і тато. І я підспівую. Стало весело і радісно на душі й на серці.

Випили ще по одній. Батько не пропускав жодної чарки. Я, правда, пив через ряд.

Дивлюся, дядько Кузьма ухопив скрипку, батькові хтось дав бубона. Почалися музики й танці... Грали по совісті. Батько так гукав у бубон, ніби хотів його розбити. Танцювали

те по совісті. І навприсядки, і сидючи, і догори ногами, і на животі. А дядько Дем'ян як ударив ногами об долівку, так чоботи й розлізалися. Тепер так не танцюють...

А потім почалось ще веселіше. Жінки переодяглися в чоловічу одягу, чоловіки — в жіночу. А коли з дядька Дем'яна в танку злетіла спідниця — мало не полопали зо сміху. Справжній цирк був! Тепер такого й за гроші не побачите.

Після танців знову почали пити й їсти. А коли чарка обійшла стіл кільканадцять разів, перейшли до спорту й фізкультури. Тоді фізкультура не така була, як зараз. Дивився: от і наші хлопці ганяють того футболу, перекидаються на перекладні, піднімають якісь коліщата, і все. От колись була фізкультура!..

Приміром, дядько Ананій запропонував: хто розбіє лобом десяток волосських горіхів, а задом — великого гарбуза, тому ставити відро горілки.

Дядько Дем'ян пообіцяв кварту тому, хто перекине саж із кабаном. А дядько Кузьма пообіцяв поставити піввідра тому, хто стрибне з хати і перевернеться в повітрі.

І почалися спортивні змагання. По горіхах перший приз узяв батько. Хоч і лоб був у синяках і гулях, але розбив цілий десяток. Дядько Кузьма розбив одного, загнав скалку і кинув.

Уперта боротьба за першість розгорілась на гарбузах. Підійде дядько чи сват, гелпється на гарбуз, покрутить головою і відходить. Рекорд побив здоровенний дядько Ананій.

Сака з кабаном ніхто не перекинув. З хати стрибнув лише один дядько Кузьма. І то не зовсім вдало. Упав на купу гною і наколос чимось таке місце, що ні самому побачити, як він казав, ні людям показати.

Після «змагань» знову сіли за стіл. Полилася горілка, закружляли чарки.

От Ананій і каже до батька:

— Гнате, де ти дістав такого хургона? — це він на наш візок.

Батько мовчить, сопє та їсть. Це в нього такий характер був. Чим більше сердиться, тим більше їсть.

Дядько Ананій знову:

— Чуєш, Гнате?.. Батько довів дев'ятнадцятого пиріжка з капустою і каже:

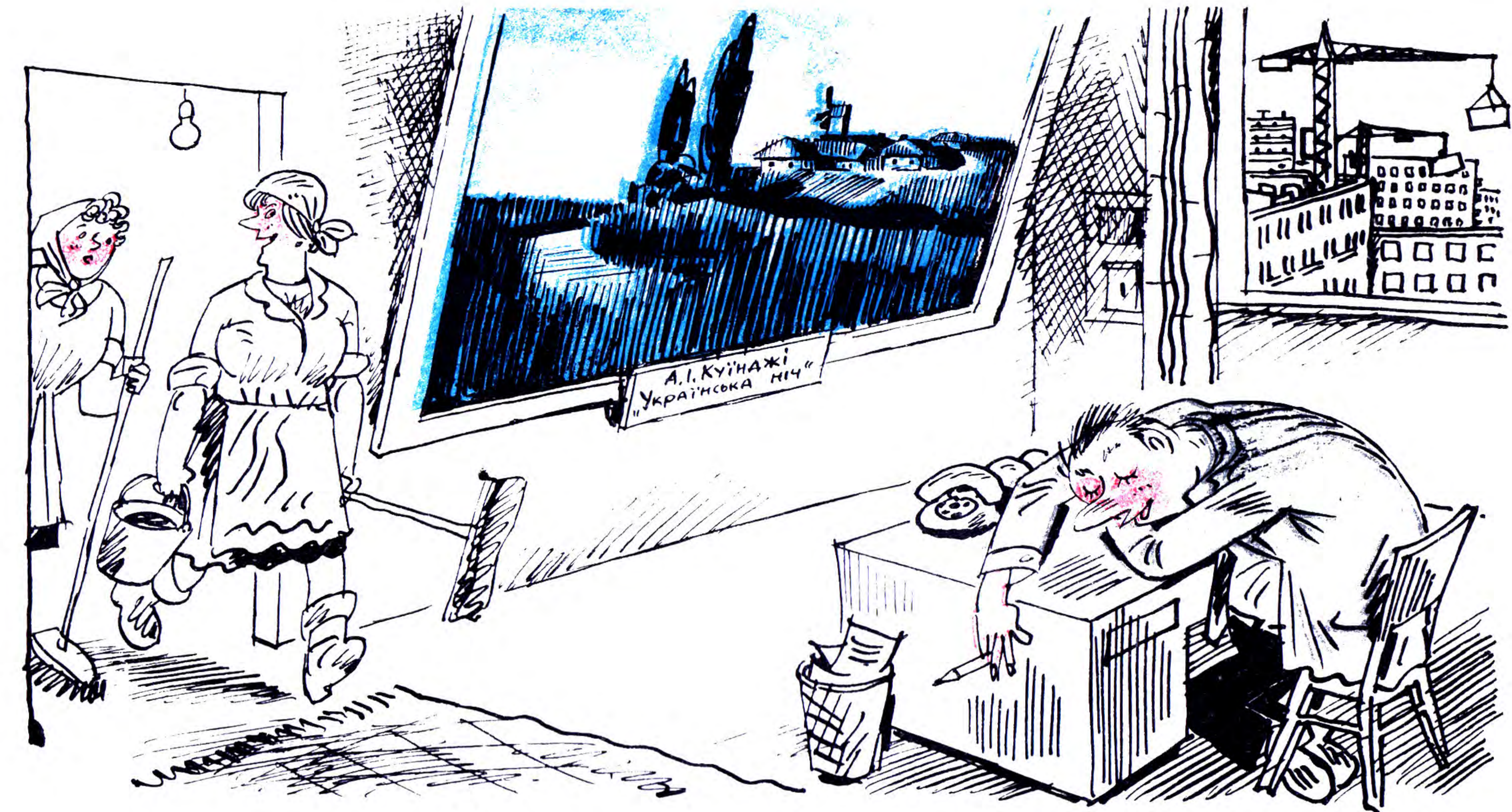
— Заробив своїми чесними руками. Не так, як ти... — Що я? — так і кинувся Ананій.

— Запалив клуню, одержав штрафку — купив хургона.

А про дядька Ананія говорили, що він зліпив сяку-таку клуню, заштрафував і потім підпалив.

— А ти докажеш, голодранцю? — крикнув він до батька і пожбурив у нього череп'яною мискою.

Дядько Кузьма і дядько Дем'ян кинулися до Ананія. Той їх скворородою по головах. І, мов скажений, кинувся до батька.

— Таку картину я спостерігаю кожний день!

Біда мені з нашими комсомольцями та й годі! Вчора знову прибігли і в один голос:

— Іване Гнатовичу, дідусю! Розкажіть нашій молоді про храм.

— Про який? — питаю.

— Про той, — кажуть, — що святом релігійним зветься.

Як пристає — мусив погодитись. Сам коліс храму.

Так ото, молоді громадяни, що таке храм? Це святом коліс вважалося. На Миколу, на Дмитра, на пречисту, на покрову чи на Кузьму-Дем'яна... збиралися родичі. Іли, пили, веселилися.

А повеселитися колись уміли. Ой уміли!.. Тепер не те, що й говорити... Приміром, і в нашому колгоспі збираються люди: на Перше травня, на свято Врожаю, на Жовтневе чи під Новий рік. Але що то за гуляння? Послухають доповідь, одержать премії, кому положе-но. Вип'ють вина, закусять. Подивляться якесь

кіно, потанцюють, поспівають та й розходяться...

Що й говорити, не те, що раніше було. Не те... От, приміром, я. Як гульнув з батьком на храм ще до революції, то й досі пам'ятаю...

Було це саме на Кузьму-Дем'яна. Батьків запросили родичі на храм у село Кавуни. Там жили два брати батькові Кузьма і Дем'ян. І материн двоюрідний брат Ананій. Та й сватів різних чимало було.

Мати щось занедужала. От батько й каже мені:

— Іване, поїдемо вдвох на храм. Ти ще ж і між людьми не був. Побачиш дядьків... І може, яка дівка на тебе оком кине чи ти на неї... Та й наїмося, нап'ємся. У дядьків більше достатки, ніж у нас.

А батько мій дуже любив випити й поїсти. Але не за свої гроші. Може тому, що в нас усе життя були нестатки!

Як їхати, то й їхати. Запрягли ми свою Рябу у візок. Поклали мішок з соломою, щоб м'я-

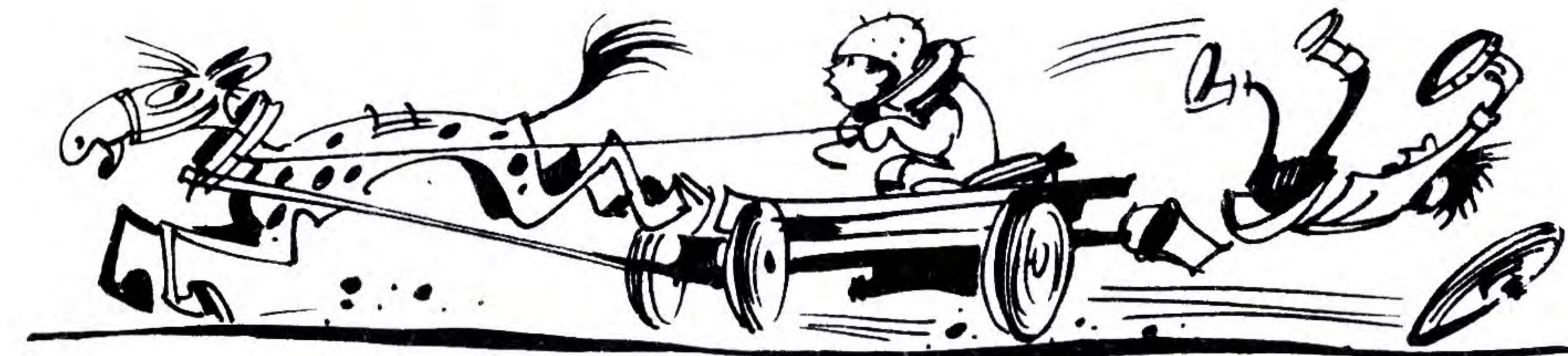
...Покотилися столи... Задзвеніли миски й пляшки. Затріщали ослони. Заголосили жінки. Заверещали діти.

Чоловіки розбилися на дві групи — одна — за батька, друга — за дядька Ананія. І почалося храмне сраженіє.

Я було злякався. А коли побачив, що Ананій розбив дядькові Кузьмі голову і товкма-

Уже пізенько бій затих. Обережно зайшов я до хати. Гостей уже не було. Лише дядько Дем'ян з тіткою Ликерою підіймали столи й збирали черепки. Обоє — сердиті, в синцях. Не було десь і тата й дядька Кузьми.

Пізніше прийшли й вони. Батько з вилами, а дядько — з сокирою. Батько майже без штанів, а дядько — без сорочки.

чить батька головою в цебер з помиями, кинувся на допомогу.

Раптом мені хтось надів мисника на голову і викинув на двір. А там уже дзвеніли сапи, вила, лопати, граблі — весь сільськогосподарський реманент!

Храм був у повному розпалі! Я втік у садок. Лежу в кущах і тремчу. Тільки чую лайку і погрози:

— Підпало, голодранцю!
— Не підходь, заріжу!
— Уб'ю проклятого дуку!..

Повмивалися, попригладжували чуби. Сіли мовчки за стіл. Випили по чарці. Батько випив, але їсти не захотів. Мабусть тому, що вибили аж чотири передніх зуби.

Дядько Кузьма випив, пообіцяв обов'язково заручити багача Ананія і заснув за столом.

А коли почало на світ благословлятися — ми з батьком запрягли Рябу, взяли бубона і втекли додому.

От що таке храм, молоді громадяни. От як колись гуляли! Хіба тепер уміють так повеселитися?..

Хроніка новин

(Новорічна)

НОВІ ТОВАРИ

Надішли у продаж новорічні стінні годинники з зозулею, яка кожні 10 хвилин вискакує з віконечка і нагадує: «А хто п'є, тому наливайте!»

ЛІТЕРАТУРА — ТОРГІВЛІ

Здавши в макулатуру усі заповнені за рік книги скарг, директор універмагу Микола Заболотний одержав два томи «Графа Монте-Крісто».

ОМОЛОДЖЕННЯ КАДРІВ

У виставі «Снігова королева» постійну виконавцю ролі Снігуроньки 60-річну Галину Володько замінила 57-річна Ніна Шкарбан.

ЗИГАГИ ТОРГІВЛІ

Цигейкові шуби, пижикові шапки та інші вироби з хутра можна придбати за рогом магазину «Хутра», де мешкає продавець Семен Ковбасюк.

Черговий хронікер Олег СЕІН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

З радгоспу «Раденський» Цюрупинського району на Херсонщині повідомили, що в них у будівельній бригаді завелися дивні робітники: на роботі їх ніхто ніколи не бачив, а у відомостях на зарплату розписуються справно.

Як повідомив редакції голова Цюрупинського районного комітету народного контролю тов. Квашко, факти підтвердились. За порушення фінансової дисципліни директора радгоспу Дидина В. А. притягнуто до суворой партійної відповідальності. Головного економіста Галушку М. Л. з роботи знято.

Мал. В. ШИРЯЄВА

ЩО ІНОДІ МОЖЕ ЗРОБИТИ ХАРАКТЕРИСТИКА

Автоматика нашої районної телефонної мережі відрегульована так недбало, що підключає іноді тебе туди, куди ти зроду не збирався дзвонити. То на інший номер, то взагалі на лінію, по якій уже ведеться розмова або навіть кілька абонентів розмовляють одночасно. Якось набрав і я номер телефонної станції і несподівано замість співучого голосу телефоністки почув голос заворга Братської райспоживспілки Михайла Лук'яновича Величка:

— Аня, ти той килим, що я тобі привіз і наказав заховати, куди поділа?

— Продала. У мене план горів... — почувся винуватий голос продавщиці Новомар'ївського магазину.

— Як це продала? А я тобі дозволяв? Я ж той килим пообіцяв одному чоловікові з макаронної фабрики. Зараз же піді

ДЛЯ ТОВАРИЩА З МАКАРОННОЇ ФАБРИКИ

і забери назад, а гроші поверни!

— Ну, як я буду відбирати назад? — забідкалась продавщиця. — Ви з мене тільки план вимагаєте, а все дефіцитне родичам та знайомим своїм віддаєте поза магазином...

— Ти мені побалакай! Ось тут

у мене зараз жінка одна. Як пошлю до тебе, то знаєш, що може бути після її ревізії? Ти ж ціну, було, завищила?

— Я ж ненароком, я гроші людям повернула...

— Я зроблю, що буде тобі на роком, посперечайся довше! За-

раз же піді поверни гроші й забери килим. Я їхатиму на макаронну фабрику, заїду, заберу його і відвезу туди. Гляди ж, щоб був напоготові!

— А де ж це у нас, Михайле Лук'яновичу, в районі макаронна фабрика? — знаючи, що такого підприємства у нас немає взагалі, втрутився я.

— Аня, нас підслуховують, клади трубку! — переполохано прошепотів Величко і перервав розмову.

Думаєте, в житті заворга це — поодинокий прикрий випадок? Де там! Про комбінації Михайла Лук'яновича можна розповідати й розповідати. Наприклад, завозять на базу районного споживчого товариства килими і килимові доріжки. Товар цей дефіцитний. А тому Величку хочеться розпоряджатися ними самому. І розпоряджається. Килими продає на базі, кому захоче.

Або ось факт. Приїжджає завідувачий Братським райунівермагом Т. Волошин одержувати у Первомайську на базі плащі, а йому:

— Спізилися! Ось розпишіть-ся, що вони вже одержані і за них виручені гроші.

— Хто ж це їх забрав і десь продав?

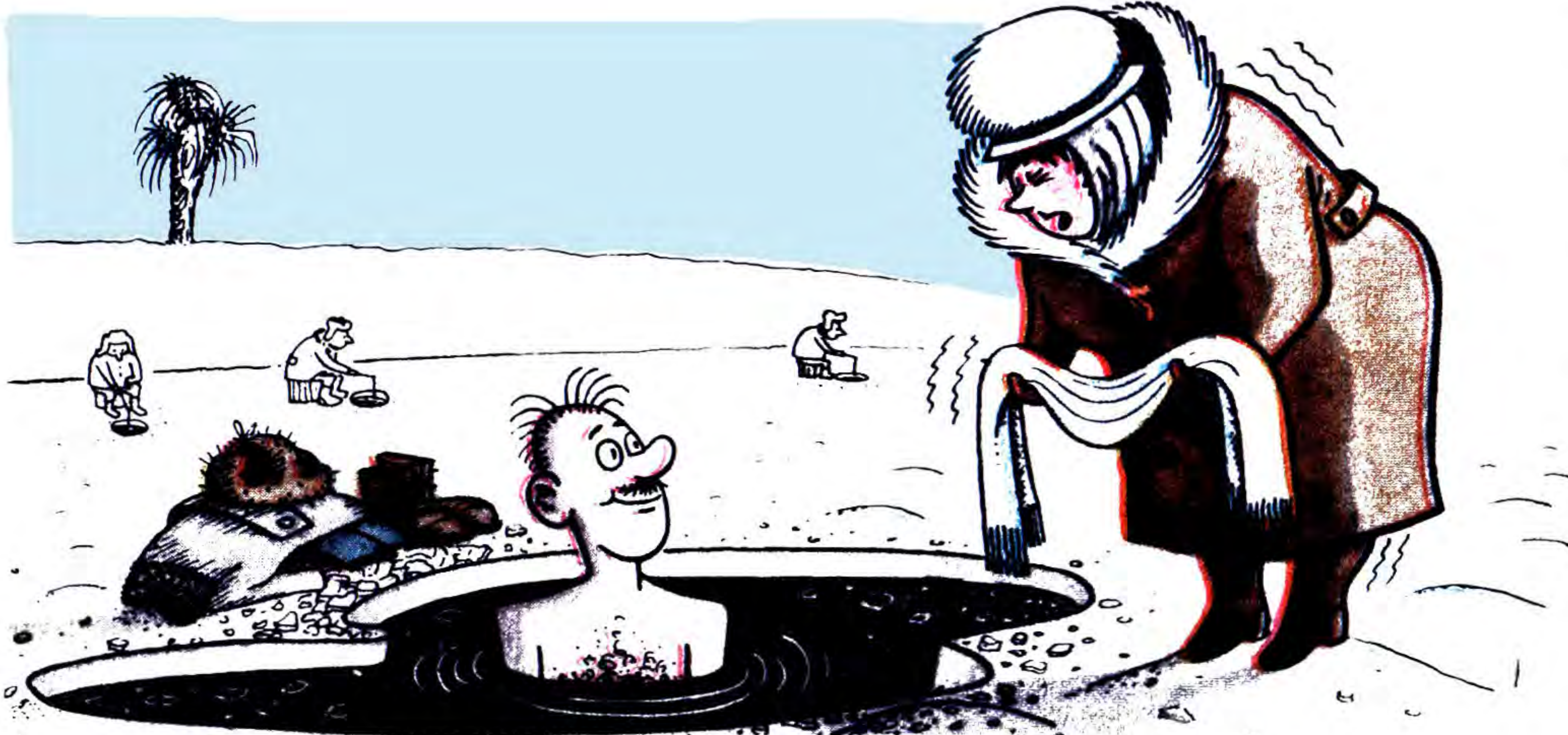
— Михайло Лук'янович Величко.

— А кому ж він їх продав?
...Мабуть, товаришеві з макаронної фабрики.

М. РАДНЕВИЧ,
працівник райгазети, позаштатний інспектор районного комітету народного контролю.

м. Братське
Миколаївської області.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Гришо, я змерзла, скоріш вилазь!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Тече вода каламутна» — ансамбль під такою назвою був організований при «Клубі губителів природи», про що й повідомлялося у «Перці» № 9 за 1977 рік. В цьому ансамблі активно виступили і керівники Горохівського цукроміністерства Волинської області, які брудними стічними водами потруїли багато риби у річці Стир.

Як повідомив редакції старший слідчий прокуратури Рівненської області Г. М. Шокало, за збитки, завдані рибному господарству, до кримінальної відповідальності притягаються: директор Горохівського цукроміністерства Гур'янов В. І., колишній головний інженер Горохівського цукрозаводу Франсюк В. П. і заступник головного інженера цукрозаводу Заєць О. С.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Я бачу, ви купили кольоровий телевізор.

Не дрозди усі мішки

У ЧЕРЗІ

Біля бочки з квасом — черга. Побачивши, що продавець наливає неповні бокали, один із покупців спитав:

— Снажить, будь ласка, чого це ви не доливаєте бокали?

— Як повні наливати, то хіба ж усім вистачить? — відповів продавець.

Надіслав М. ЛАПА.

с. Головенька
Борзнянського району
Чернігівської області.

ТУРБОТЛИВА

Відвідавши хворого, лікар говорить його стурбованій дружині:

— Пам'ятайте, ваш чоловік, окрім ліків, потребує абсолютного спокою.

— Ось і я йому це втовмачую і вдень, і вночі, — відповіла дружина.

Надіслав І. МАРТИНЮК.

с. Жердя
Чемеровецького району
Хмельницької області.

КОМУ ЩО

— Ну, як, хлопці, закінчили? — звернувся до будівельників бригадир.

— Ще півбутля залишилося, — відповів один із них.

Надіслав О. КАТРИЧ.

с. Левченки
Роменського району
Сумської області.

ЖОДНОГО РАЗУ

Продавець влаштовується на роботу в магазин. Його запитують:

— Ви часом не судились?

— Ні, ще жодного разу не попадався, — поспіхом відповів той.

УВІ СНИ

Розговорилися двоє:

— Маю велику неприємність, — каже один. — Уяви собі, розмовляю уві сні.

— Так хіба це страшно?

— Для мене страшно, бо колеги насміхаються.

— Які колеги?

— На роботі.

Надіслав В. ПЕРМІН.

с. Новоархангельськ
Кіровоградської області.

ПРИЯТЕЛІ

— Здоров, Петре! Давно тебе не бачив. Ти дуже змінився.

— Передусім, я не Петро, а Марко...

— Диви, то ти й ім'я змінив!

ДИВИНА

— Якби ти знав, як тебе вчора критикували на батьківських зборах за те, що сина погано виховуєш...

— А звідки їм знати про мене? Я ж у школу вже років з п'ять не показуюсь!

Надіслав М. КОСТІВ.

м. Миколаїв
Львівської області.

ЗА ОБРАЗОМ І ПОДОБІЄМ

Міністерство внутрішніх справ ФРН опублікувало одне, досить красномовне, зведення: виявляється, тут у приватному користуванні є майже мільйон штук різної вогнепальної зброї — пістолетів, гвинтівок, автоматів і навіть кулеметів. А втім, це було відомо навіть без того міністерського визнання: злочинність у містах ФРН, зокрема збройні напади, набули шалених розмахів.

Звідки ж узялися оті приватні арсенали? Нинішній міністр внутрішніх справ ФРН гер Майгофер категорично скидає з себе і своїх підлеглих будь-яку вину за це. Все почалося, нагадує він, ще за часів правління уряду канцлера Аденауера. Якраз тодішні міністри внутрішніх справ, особливо Шредер, благословляли вільний продаж вогнепальної зброї. З архівів навіть витягли відповідну заяву того Шредера, якою він аргументував своє рішення: мовляв, у Сполучених Штатах процвітає вільна торгівля зброєю, то чому б і ФРН отаким робом не засвідчити свого демократичного державного устрою.

Отак іще в 50-х роках почалася ця «американізація» й «демократизація». А добрий початок, як відомо, багато важить у будь-якій справі. Далі усе покотилося по добре уїждженій дорозі; тепер зброю в ФРН не тільки вільно продають, а й крадуть на державних складах. Словом, усе йде за американським зразком. І отут уже, як зауважує західнонімецький журнал

«Штерн», теперішньому міністрові внутрішніх справ слід було б узяти й на себе частку тої сумної слави.

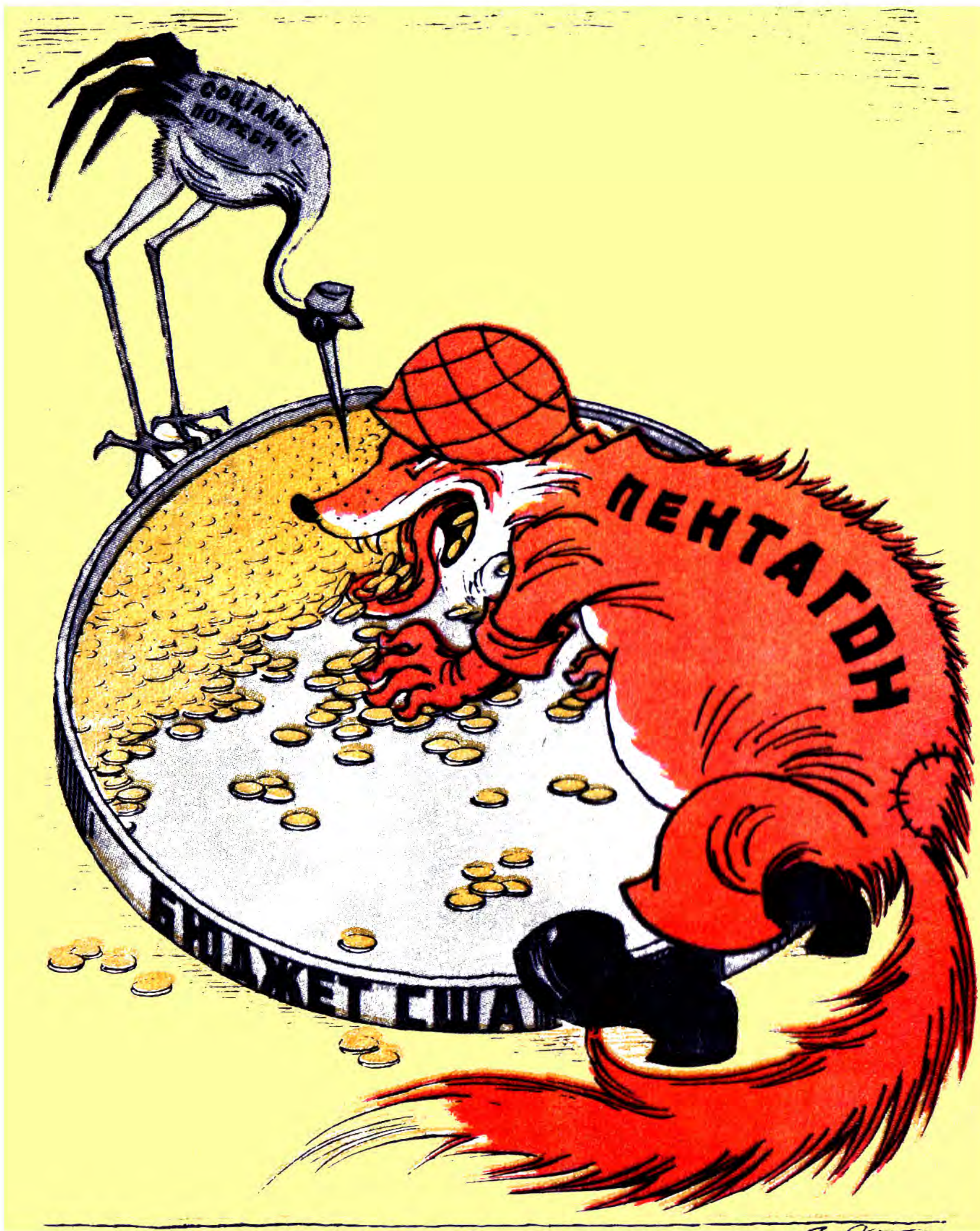
Бо ж лише за позаминулий, 1976 рік, зі складів бундесверу і поліції в ФРН було викрадено, або, як зазначено в зведеннях міністерства, «зникло» аж три тисячі пістолетів і гвинтівок, а до них ще й двісті тисяч набоїв...

Правду кажучи, журнал «Штерн» не дуже часто дозволяє собі критичні зауваження на адресу Сполучених Штатів, але в даному разі і він не втримався. «Наш погляд до «американізації» життя в Федеративній Республіці, — пише він, — обходиться нам надто дорого. Бо ж коли тепер у наших містах серед білого дня просто так грабують і вбивають людей, то це також рясні плоди тої «американізації». При цьому журнал робить деякі прогнози: «Справа зайшла так далеко, що позбутися тої «американізації» найближчими роками нам навряд чи вдасться».

Що ж, їм видніше.

Бюджет військового відомства США на 1977 фінансовий рік становив майже 113 млрд. доларів. Це найбільші витрати за всю історію США, зроблені на шкоду соціальним потребам народу. (З газет).

Мал. М. АБРАМОВА

Не казка, а бувальщина.

ІЩЕ РАЗ —

БИТИ ЧИ НЕ БИТИ?

Ця проблема вже не одне десятиліття хвилює «стару, добропорядну» Англію.

Поставала вона перед десятками англійських міністрів освіти, все одно — чи то консервативних, чи то лейбористських. Поставала й перед теперішнім міністром — місіс Шірлі Уільямс. Не можна сказати, що пані міністр отак відразу почала сушити собі голову над питанням: бити чи не бити англійських школярів? Ні, спочатку вона зайнялася дещо поміркованішою проблемою: чим бити, а чим не бити? І навіть зробила якийсь крок уперед на шляху до «гуманізації» (це вислів самої місіс Уільямс) цієї справи.

Пані міністр категорично проти того, щоб школярів били, наприклад, металевими лійками. Проти ж лійок дерев'яних вона поки що не наважується виступати, бо це — традиційне в англійських школах знаряддя виховання...

А іще місіс Уільямс категорично проти того, щоб учителі використовували як знаряддя виховання свої черевики. Це, на її думку, антигуманно. А от, скажімо, ракетка для настільного тенісу — то зовсім інша річ. Це знаряддя втокмачування знань у школярські голови не видалося їй антигуманним.

Але довелось таки міністрові зайнятися впритул і самою проблемою: бити чи не бити? Бо англійська громадськість дедалі більше схиляється до думки, що не можна жити звичками часів середньовіччя.

Отож, коли заснована недавно в Англії «Британська шкільна асоціація», що об'єднує педагогів та батьків, звернулася з цього приводу в міністерство, місіс Шірлі Уільямс у відповідь виклала, так би мовити, своє педагогічне кредо: справа, мовляв, у тім, що англійська школа не підготована до того, щоб отак взяти та й забронити зовсім тілесні покарання.

Значить, на те кардинальне питання пані міністр освіти відповіла досить виразно: бити!

Яків ВАЛАХ.

ЗАМАЗУРА

— Чом ти, Петрику, сумний?
— Каже мама: «Руки мий!»
— Чом ти знову зажурився?
— Кличе мама, щоб умився.
А хіба я каченя,
Що купається щодня?

ЗАРЯДКА В ЗООПАРКУ

Лис не вийшов на зарядку,
Бо загнав колючку в п'ятку,
В крокодила зуби хворі,
Мавпам холодно надворі.
Лиш пухнасті зайченята
І веселі білченята
У снігу по вуха скачуть,
Не бояться і не плачуть.
Слон їм грає на трубі,
Пританцьовує їй собі,
Так він сильно тупотить,
Що не може спати ведмідь.

Василь МАРСЮК.

Ч О М У ?

Ви знаєте, чому
потрібно дітям спати?
А знаєте, чому
я схожий так на тата?
Чому ростуть дерева
не вниз, а тільки вгору?
Чом білченя — не біле,
а чорногуз — не чорний?

Ви знаєте, чому
одна неділя в тижні?
А знаєте, чому

так довго каша стигне?
Чому у мене хобота
нема, як у слона?
Чому це перед літом
спочатку йде весна?

Ну, а чому ніхто
з дорослих не росте?
Не знаєте — чому?
Та й я не знаю теж!..

Анатолій
КОСТЕЦЬКИЙ.

ЛІКАР СЛУХАВ

— Мамо, а нас сьогодні лікар слухав,— хвалиться маленька Світланка по дорозі з дитячого садка.

— І що ж він слухав?
— Дихаємо ми чи ні.

Павло ЛАВРИК.

ДЗИГА

— Щось таке вертке, як
дзига,
Зранку крутиться та біга,
І кружляє, і стрибає,
Всюди носика встромляє,
Ой, нема перепочинку,
Наче хто завів пружинку,
Скрізь встигає, все чіпає,
Навіть спатки не лягає!
— Краще, тату, роздивися,
Каже мама. — То ж Марися!

Марина ДИЧЕНКО.

КАЖИ: «А-А-А...»

Вона посадила його перед собою:

— Розкрий ротика! Скажи: «А-а-а»...

— Гав!

— Не жартуй. Давай я тобі допоможу. Кажі: «А-а-а».

— Гав.

— Треба бути слухняним. Давай я тобі притримаю язичок. Та не тисни мені зубами пальця. Кажі: А-а-а...

— Гав!

— Рябчику, покажи горлечко. Бо потім від горлечка заболить грудки. А тоді ніжки. І помреш, як бабусина курка. Кажі: «А-а-а».

— Гав!

— Ти хочеш їсти морозиво? Скажи: хочеш?

В його очах хитруваті іскорки.
— Хочеш. По очах бачу, що хочеш. Кажі: «А-а-а».

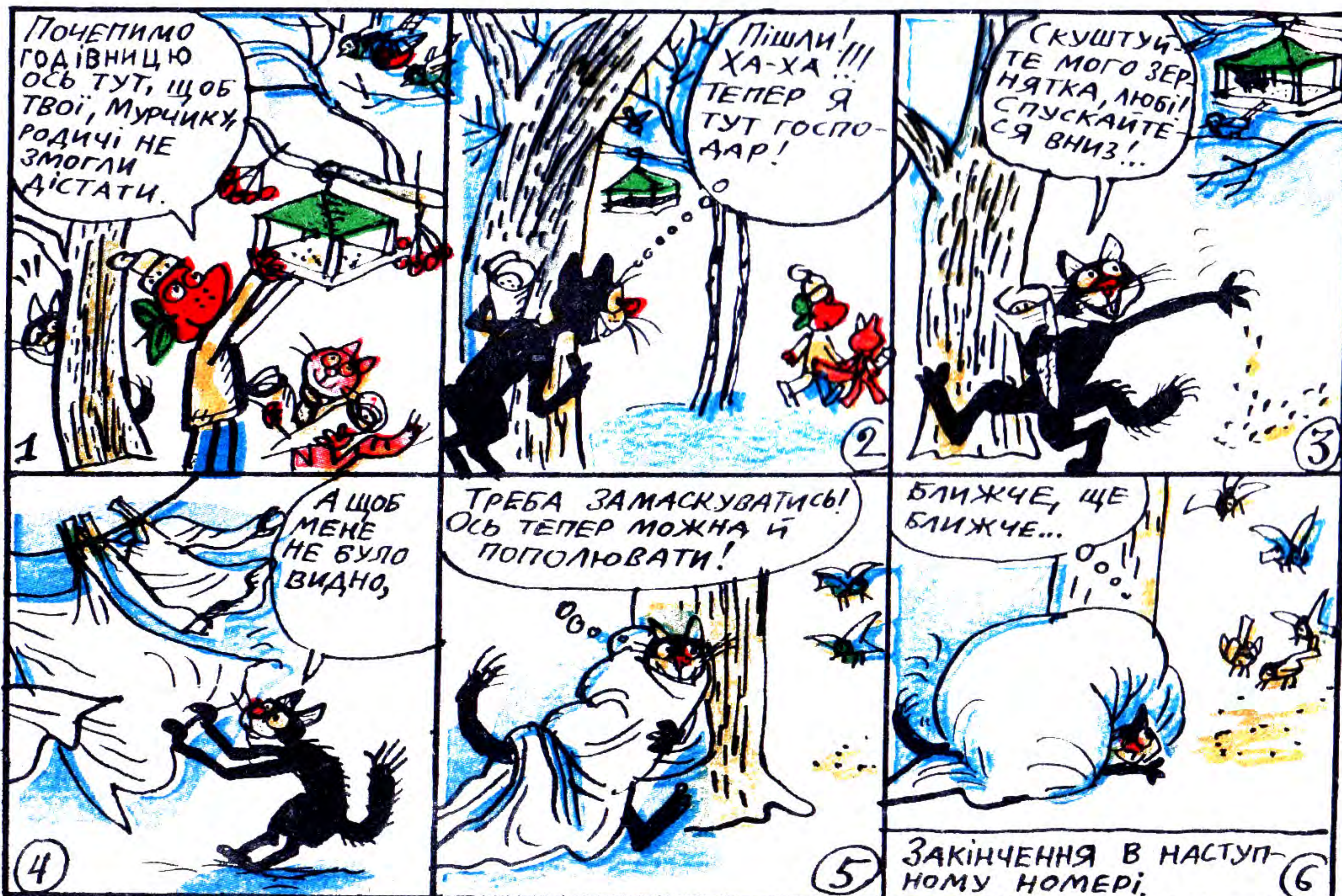
— Гав.

— Рябчику! Я так не граюся. Так нечесно! — сказала невдоволено Оксанка. І награно шльопнула долонькою Рябчика по тому місцю, звідкіля у нього росте хвостик.

Він на radoщах, що вирвався з рук «лікаря», описав навколо Оксанки коло. І вона кинулась його наздоганяти.

Євген ДУДАР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Так це ви готували до друку отой фейлетон про мене? — жваво підвівся з-за столу кремезний чоловік і міцно стис руку одному з нас. — Спасибі, удружили... Будьмо знайомі: Лужецький. Між іншим, колишній самбіст. Але це — жарт. Факт — не реклама.

Приємно, коли людина, яка стала героєм фейлетону, знаходить у собі сили ще й жартувати. Це значить — вона повністю сприйняла та усвідомила критику і нині успішно виправляє ті хиби, за які її покритикували.

А покритикували ми Лужецького ось за що. Вірніше, не ми, а місцеві журналісти Д. Ганцяк та Ю. Орнатський надіслали нам отой фейлетон під назвою «Держайте, колеги!», який і було опубліковано у № 13 «Перця» за 1977 рік. У фейлетоні йшлося про те, що голова Ставищенського районного споживчого товариства Л. М. Лужецький та дехто з його підлеглих грубо порушують правила радянської торгівлі та соціалістичну законність. На виступи місцевої преси правління не реагує. Наприклад, на статтю прокурора М. Степаненка, опубліковану в районній газеті «Прапор Леніна», редакція не одержала ніякої відповіді.

На фейлетон у «Перці» відповіді прийшли. Ділові, заспокійливі. І з облспоживспілки. І з Укоопспілки. Винних, мовляв, покарано, обстановка в споживчому товаристві нормалізується. І нам би не довелось знову повертатись до цієї теми та виїжджати в Ставище, якби не листи. Листи, які посилалися до редакції чи не одночасно з офіційними відповідями.

Зміст усіх цих листів зводився до одного: замість того, щоб справді нормалізувати обстановку в районному споживчому товаристві, у Ставищі почалося переслідування за критику. Ну, по-перше, одному з авторів фейлетону

— Ю. Орнатському — було запропоновано написати заяву про звільнення, оскільки він раптом перестав відповідати своєму службовому призначенню. Юрій Васильович Орнатський — фотокореспондент районної газети — справді не має спеціальної освіти, але за плечима у нього — багату життява і журналістська практика. За сумлінне виконання редакційних завдань йому не раз оголошувалися подяки, вручалися премії і Почесні грамоти. Різкий перелом у ставленні редактора газети Л. Л. Середенка до фотокора настав відразу після виходу в світ згаданого фейлетону.

Новий масований натиск відчув на собі директор гастроному П. О. Буланов, якого Лужецький ще раніше пробував вижити і якого автори фейлетону взяли під захист. Тепер Буланову то пробують інкримінувати якісь махінації з м'ясом і гречкою, то намагаються довести, що його магазин систематично не виконує (як виявилось, штучно завищеного) плану.

А ось ще одна деталь. З офіційного листа, який одержала редакція за підписом начальника відділу кадрів Укоопспілки В. Я. Савченка, виходить, ніби одного з головних героїв фейлетону — директора Ставищенського універмагу Г. С. Ткачук — знято з посади. На місці ж виявилось, що не її, а вона поки що знімає з роботи небажаних їй людей. «Після виходу в світ фейлетону «Держайте, колеги!» — пишуть молоді продавщиці універмагу, комсомолки Світлана Тукачова і Людмила Паланська, — нас усіх почали підозрювати, нібито ми подавали факти в «Перець». Скінчилося все це тим, що усю комсомольсько-молодіжну бригаду цього магазину було розформовано і членів її переведено на нижчеоплачувані роботи. Досвідчену продавщицю Л. А. Пацелю, яка до цього не мала ніяких зауважень, без її згоди відправили у повторну — ясна річ, безплатну — відпустку, а потім запропонували їй зовсім інше місце роботи. Вона від нього відмовилась — і незабаром

жорстоко поплатилася за це. Тепер Л. А. Пацеля, мати двох дітей, взагалі сидить без роботи.

Отака картина відкрилася нам по приїзді в Ставище. І тепер ми зрозуміли, чому Л. М. Лужецький, голова райСТ, не втрачає доброго настрою і милого гумору, чому так іронічно-підкреслено тисне руку працівникам редакції. Аякже: сам він відбувся легким переляком, зате вже тим, хто стояв йому поперек дороги, тепер доводиться солоно. Слів нема, Леоніду Михайловичу теж довелося пережити кілька неприємних днів («Заяву «за власним бажанням», факт — не реклама, зопалу написав»). Але йому доброзичливо пояснили, що гарячку пороти не треба, а треба поїхати на курорт, відпочити, зібратися з думками і силами, а тоді вже й вирішувати — подавати заяву самому чи вимагати її від інших.

Дехто з керівників району твердить: мовляв, кращого голови споживчого товариства Ставище за свою історію ще не знало. Он скільки він набував нових чудових магазинів! І в райцентрі. І в селах. І план товарообігу при ньому став виконуватися...

Про те, якими методами виконувався той план, у попередньому фейлетоні вже писалося. Знає керівництво району і про нові факти крупних приписок і махінацій, виявлених у райСТ комплексною ревізією КРУ. Знає й про грубі порушення законодавства у кадровій політиці, котрі допускає правління споживчого товариства. За улюбленим виразом того ж Лужецького, — «факт — не реклама».

І час уже, мабуть, дати цьому некрасивому фактові принципів, належну оцінку.

В. БОЙКО,
О. ЧОРНОГУЗ,
спеціальні кореспонденти
Перця.

Київська область.

Дали перцю!

Про розбазарювання товарів, кооперативних коштів та всілякі махінації у Новоселицькому райунівермазі Чернівецької області розповідалося у фейлетоні «Фантастика, фантазія і реальність» («Перець» № 19 за 1977 рік).

Голова правління Чернівецької облспоживспілки К. І. Ішук повідомив редакції, що голова правління Новоселицької райспоживспілки Назарко, головний бухгалтер Мінашес, заступник голови правління по кадрах Харюк зняті з посад. З роботи увільнені також директор райунівермагу Марущак, начальник контрольно-ревізійного відділу райспоживспілки Думанчук та деякі інші матеріально відповідальні працівники. Справу про розкрадання кооперативної власності передано слідчим органам.

— Тепер ми позбулися скарг про те, що несвоєчасно обслуговуємо клієнтів.

Мал. И. КОГАНА

Друже Перче!

Не раз читаю на твоїх сторінках, що десь у якомусь місті нерегулярно ходять автобуси.

У нас, в Черкасах, на вулиці Пролетарській, це питання вирішено дуже просто. Всі мешканці вулиці пересуваються на ковзанах. Одним пострілом вбиваємо кількох зайців: оспортилюємося, економимо власні ношти і вивільняємо громадський транспорт.

А завдячуємо цим керівництву водоканалізаційного господарства. Ще ранньою весною лопнув центральний водопровід на нашій вулиці. Вулиця перетворилася на річку. Влітку ми плавали на човнах, а тепер ось стали на ковзани.

Думаємо, Перче, що наш досвід варто поширити. А керівників Черкаського водоканалізаційного господарства відповідно відзначити.

В. АТАМАНОВСЬКИЙ.

м. Черкаси.

Чи не знаєш ти відповіді на таку задачку?

«Щоб телефонізувати будинки житлово-будівельного кооперативу «Мир» у м. Вовчанську, треба було прокласти 850 метрів кабеля. Пересувна механізована колона № 41 два з половиною роки тому проклала 250 метрів і зміла руки. Коли ж буде виконано решту робіт?»

Куди вже не зверталися мешканці будинків, ніхто не може їм відповісти. Або не хоче.

І. ЗАХАРОВ.

Харківська область.

Надумали ми усім відділком плести з лози різні вироби. Не знаємо тільки, що відкривати: майстерню чи, може, цех. Раніше, скажемо чесно, нам подібне й на думку не спадало і не спало б, мабуть, довіку, якби Черкаське будівельне управління № 37 не взялося збудувати у нашому селі 27-гектарний ставок. Із старого воду спустили, а до нового уже два роки в будівельників руки не доходять. Не маємо ми тепер ні води для зрошення, ні риби, зате лози розвело-о-ся!.. Шкода, щоб добро таке пропадало.

До тебе ж, Перче, прохання: поцінався у керівників управління, якими темпами вони збираються будувати. Якщо такими, як досі, то ми, може, цілу фабрику створимо.

В. ВАСИЛЕНКО,

робітник третього відділку радгоспу «Третій вирішальний» Новогородівського району Кіровоградської області.

Страшно перо ЧЕВ ПУСАКА

«Наші ріки такі: Дніпро, Об, Єнісей, Олена»...

«А брати порозлазились, як миші по наймах»...

«До слів одного кореня належать: собака, собачка, собачення, собайло, цуцик, щеня».

(З учнівських робіт).

Надіслала Л. Й. МЕЛЬНИК.

«...в господарстві Зеленяньського М. М. дійсно знаходилась до дня падежу свиноматка білої масті, віком 1 рік, що підтверджують голова сільради й сусіди, які проживають поблизу Зеленяньського, а також свині, сліди яких ще залишилися в сараї».

(3 акта).

Якщо довго друг мовчить

Якщо довго друг мовчить,
Певно, це не просто так,
І на нього не грішиться,
Закрутився неборак.
Якщо довго друг мовчить,
Мабуть, виїхав кудись.
Нарікати не слішиться,
А покличте:— Відгукнись!
Якщо довго друг мовчить,
Й телефон його заглух,
Не шукайте, не дзвоніть —
Може, друг—уже не друг...

Якщо довго сам мовчиш,
Голосу не подаєш.
Чом на іншого бурчиш,
А себе у груди б'єш?
Ні, мовчання і на мить
Ти до серця не бери,—
Якщо довго друг мовчить,
Перший з ним заговори.

Петро ІВАНОВ.

Без слів.

Юрій ІВАКІН

З циклу пародій
«Про попа та його собаку»

Віктор МІНЯЛО

ЖАЛІ Й ОСЕЛЕДЦІ

РОЗДІЛ -НАДЦЯТИЙ,
в якому сільський учитель Іван Іванович Лановенко
оповідає про химерну нічну розмову з отцем Никифором

Ефросинія Петрівна, яка вже спала, а я був умовився за стіл трохи пофілософствувати на папером про Добро і Зло, коли хтось постукав у шибку.

— Хто? — питаю.

Мовчить, тільки чую, сопе, важко дихає.

— Не відчиню, як не зголоситесь!

— Свої... Отець Никифор...

Чудасія та й годі! Ми ж бо з батюшкою — вороги.

— Сірий вовк вам свій! — відповідаю злостиво, але впускаю до хати.

Бачу піп п'яний, на ногах ледве тримається. Це мене вельми дивує. Бо ж скажу вам, наш батюшка хоч і старенький, та здоров'ям ще нівроку — переп'є його в селі хіба що крамар Прищепа.

— Чого треба? — питаю суворо.

— Ви, Іване Івановичу, знаю не подобаєте мене, і пом'яніть моє слово, ще горітимете в пеклі за свої блюзнірства, але людина есте милосердна й праведна. Та всі ми в гріху народжені, і всі грішимо... І я теж грішний перед богом.

— Киньте свої вихляси. Кажіть чого прийшли?

І ось що розповів піп.

— Минулої ночі мучив мене Іване

Івановичу, дурний сон. Ніби якісь харцизяки хазяйнують у моїй хаті. Повсідалися за моїм столом, смочуть мою наливку, жеруть мою шинку... Та ще й регочуться, либонь, з мене. Прокинувся я, а на душі такий неспокій, що запалюю свічку й виходжу глянути, чи нема справді злодія в хаті. Чую: в коморі наче щось плямає і скрегоче. Заглядаю, а там мій собака Сірко з оселедцем у зубах. І такий узяв мене, грішного, гнів, що підхоплюю сокиру і того гавкала-злодножку — р-раз по голові!.. Та живучая каналья! Не випускає з зубів оселедця... Тільки дивиться мені докірливо в очі й жалібно скиглить. Ну, я прости господи, його вдруге сокирою — щоб не мучився, значся. Він — лапи догори. Отак було. Отакечки.

Тут поволеньки приходжу до тям. І жаль мене бере. Що я наробив, іроде? Адже старатливий був собака, щоночі валував у дворі, і попадає, і я дуже за це вподобали. А він, невдячний, увів мене в гріх...

— Дрібновласницька ж у вас натура, батюшко! — невесело всміхаюся. — Одне слово — гадство!

— Мій гріх — вам сміх! — відповідає. — Та слухайте далі. Виніс я того стратенця у двір, поцілував у вустонька, перехрестив і закопав за клуню. А за гріх свій наклав на себе сувору епітимію — не пити до різдва вишневої наливки. Та оце завітали до мене увечері титар Таливон з Прищепою... І... слабка я людина... не витримав...

— Багато видуддили?

Пояснює: для бога це не має значення. Чи одна чарка, чи ціла чверть — однако-вісінько гріх. А випили сулію...

— То чого вам від мене треба?

— Душу каяття прагну очистити! Бо, як пішли від мене гості, наклав я на себе нову, ще суворішу епітимію: просити прощення за гріх мій у свого найлютішого воюга. У вас, значся!

Тут отець Никифор квапливо пада навколішки, простяга догори руки, волає майже з розпачем:

— Хай бог бачить, як я принижено каюся перед вами — впертим безвірником, як смиренно згинаю шию перед всіма живими і суцими... Простіть мені, Іване Івановичу, согршив-бо у гніві, захищаючи добро своє...

З суперечливими думками і почуваннями вислухав я химерну сповідь отця Никифора. Нізащо не міг простити йому кров замордованого Сірка, але й собі не міг простити, що не прощаю. Адже рано чи пізно навіть найтяжчий злочинець розкаюється. Ось і піп кається — факт! Тільки не відаю, чи щире це його каяття, чи, може, гординя?..

І все в мене всередині трусилося від жалю. Я жалів нещасну жертву дрібно-буржуазної стихії — Сірка. Жалів мимоволі й отця Никифора. Брав мене жаль, що він — піп, що приречений долею замаскувати голови темним людям, що, старенький, він оце зараз переді мною — атеїстом — навколішках, а вдома на нього чекає попадає — прездюджа кістлява баба, яка подейкують, потай б'є його... Та жалів і себе за свою м'якотілу інтелігентську жалість. Бо ж він, дай такому владу, нас не пожаліє — всіх порубає, хто зазіхне на його оселедця...

Тут отець Никифор раптом на диво легко випростовується, видавши при цьому якийсь сороміцький звук, хитро посміхається й каже:

— Не простили... То й бог з вами А мені на душі від того каяття, їй-бо, полегшало. Бо ж господь все одно чув і бачив, як я сповняв свою епітимію...

Мал. А. ЮНАКА

Самуїл
Вайсборд

Яків
Валах

Анатолій
Василенко

Яніна
Воробійова

Сергій
Воскресасенко

Сергій
Герасимчук

Володимир
Гливенко

Валерій
Горбачов

Олександр
Альошичев

Юрій
Кособукін

Неля
Касянчук

Перець представляє лауреатів

Як відомо, Перець завжди активно і послідовно бореться проти будь-якого бракоробства, за високу ефективність і якість виробництва. Цілком зрозуміло, що втручаючись у всі сфери нашого життя-буття, він не може не ставитися з почуттям особливої вимогливості до сфери суто своєї — тобто сатирично-гумористичної. Отож відбір творів для участі в традиційному конкурсі на кращі фейлетони, карикатури, гуморески, вірші був цього року надзвичайно суворим. Жюрі, котре в переддень Нового року розглядало твори, висунути на здобуття перчанської премії, попрацювало, як мовиться, з повною віддачею всіх без винятку фізичних і моральних сил. За те, поставивши свій підпис під протоколом засідання, Перець із чистою совістю відправив до набору список найдостойніших авторів — лауреатів 1977 року. Ось вони:

Олександр АЛЬОШИЧЕВ — премійований за карикатури «Люблю перестраховуватись...» (№ 21) та «Ви б навчили своїх продавців культурно розмовляти...» (№ 23);

Самуїл ВАЙСБОРД — за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Яків ВАЛАХ — за матеріали на міжнародні теми, опубліковані протягом року;

Анатолій ВАСИЛЕНКО — за малюнки до сторінок для дітей «Перчень»;

Яніна ВОРОБІЙОВА — за матеріали на міжнародні теми, опубліковані протягом року;

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО — за цикл сатиричних мініатюр (№ 9) та сатиричні вірші «Філософія», «Тимчасовий чоловік» (№ 15);

Сергій ГЕРАСИМЧУК — за карикатури на міжнародні теми, опубліковані протягом року;

Володимир ГЛИВЕНКО — за карикатури «На терезах історії» (№ 14) і «Говорить, як лис, а за пазухою камінь держить» (№ 18);

Валерій ГОРБАЧОВ — за карикатури «Я привів письменника-фантаста...» (№ 1), «Як ви гада-

єте...» (№ 2) та «Реакція рвача Пантюхи Лукича» (№ 15);

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ — за карикатури з серії «Дошка нешани», опубліковані протягом року;

Неля КАСЯНЧУК — за усмішки «От що значить «Добрий день»» (№ 5), «Бракороб і халтурник» (№ 19);

Юрій КОСОБУКІН — за карикатури, опубліковані протягом року;

Овсій КРУКОВЕЦЬ — за фейлетони «Увага: Дрозді!» (№ 13) і «Оригінальний жанр» (№ 16);

Кость ЛЕМЕШЕВ — за фейлетон «Напівнаукова загадка» (№ 11);

Сергій МЕЛЬНИЧУК — за гумореску «Пропало сало» (№ 5);

Євген МИЛУТКА — за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Кость МИХЕЇВ — за сатиричні мініатюри (№№ 6, 18);

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ — за вірші до карикатур із серії «Дошка нешани», опубліковані протягом року;

Євген НАУМОВ — за казку для дітей «Невдала мандрівка» (№ 24);

Володимир ПАЛЬЦУН — за фейлетон «Не підмайте хусточок» (№ 7);

Іван СВАРНИК — за добірку байок (№ 22);

Олег ЧОРНОГУЗ — за фейлетон «Як я став жартівником» (№ 6).

Усі лауреати одержать спеціальні грамоти, значки і — в порядку матеріального стимулювання — грошові премії.

Перець щиро поздоровляє переможців конкурсу й доводить до відома сатириків і гумористів, усіх читачів, що журі, на належному рівні провівши старий рік і зустрівши новий, приступило до виконання своїх обов'язків і з нетерпінням чекає нових творів.

Валерій
Зелінський

Євген
Наумов

Олег
Чорногуз

Овсій
Круковець

Кость
Лемешев

Сергій
Мельничук

Євген
Милутка

Кость
Михеїв

Дмитро
Молякевич

Володимир
Пальцун

Іван
Сварник

★ Кілька місяців у селі Філополь (Вінниччина) не працювало радіо. Колгоспники написали про це до редакції.

Секретар Хмельницького району Компартії України тов. А. Михальчук повідомив, що такий факт дійсно мав місце. Листа колгоспників обговорено на засіданні бюро партійної організації Хмельницького районного вузла зв'язку. Нині радіоліній повністю відремонтовано. Радіоточки працюють безперебійно.

★ У листі, що надійшов із села Семиполки (Броварський район), писалося про недоліки та порушення в роботі завідувачої місцевим продовольчим магазином Бубнової К. А.

Як повідомив заступник голови правління Київської облспоживспілки В. Н. Ковтуненко, листа було обговорено на засіданні правління Броварської райспоживспілки та Семиполківського радгоспобкоопу.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

За порушення правил торгівлі Бубнову К. А. з посади завідувачої магазином знято.

★ Житель села Першотравневого (Боровський район) Яцун П. А. поскаржився редакції на те, що начальник районної інспекції Держстраху Бровко В. Н. зволікає виплату належної йому страховки за пошкоджену автомашину під час аварії, що сталася ще в листопаді 1976 року.

Начальник управління державного страхування Харківської області тов. Н. Ф. Писаревський сповістив редакції, що інспекції Держстраху Боровського району дано наказувати негайно виплатити Яцуну П. А. належні йому гроші. Бровка В. Н. за безпідставну затримку виплати страховки з роботи знято.

★ Про те, що місцеву баню у Білгород-Дністровському (Одеська область) надто вже довго ремонтують, писалося у листі жителів цього міста.

Як повідомив голова виконкому Білгород-Дністровської міськради тов. В. Н. Кочергін, ремонт бані повністю завершено, і нині вона працює нормально.

★ Клуб у селі Вербовому (Дніпропетровщина) тривалий час був закритий з двох причин: по-перше, приміщення його потребувало ремонту, а по-друге, не було завідувачого клубом.

Про це до редакції надійшов лист від молоді села.

Голова виконкому Синельниківської райради тов. О. П. Петренко повідомив, що ремонт приміщення клубу проведено. На посаду завідувачого призначено досвідченого культпрацівника.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар),
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 1 (1019)
(на українському мові)

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 30.XI. 1977 р. Підписано до друку 20. XII. 1977 р. БФ 35437. Папір 70×108%.
Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 05650. Тираж 3.100.000.

© Журнал «Перець», 1978 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

perec-ua.

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

Українські буржуазні націоналісти зняли несамо-
витий галас у зв'язку з шістдесятиріччям встанов-
лення Радянської влади на Україні. Але, як мовить-
ся, не допоможуть старій бабі ні мазі, ні краплі. Ру-
кою, навіть найбруднішою, сонця не затулиш.
Шістдесят років ми живемо, розвиваємось, міцніє-
мо, здобуваємо перемогу за перемогою, і шістдесят
літ не вмовкає їхнє оснаженіле антирадянське вит-
тя. Вийте, вийте, брешіть, панове запроданці! Вам
не вдасться загальмувати нашого тріумфального
поступу вперед!

60
років
Радянській Україні

Виють на сонце...

